

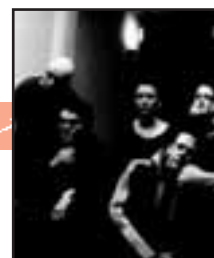
Islam-karikatuur doorbroken

p. 5

Waar komt Mathilde vandaan

p. 7

Pluchen bonbonnière op Lynx

p. 12

DECENTRALISATIE VAN DE STUDIEFINANCIERING

Van verzorgingstaat naar verzorgingstad?

Van oudsher staan in het kader van de democratisering van het onderwijs de sociale voorzieningen centraal. Deze sociale voorzieningen bestaan in ons land uit enerzijds de studentenvoorzieningen aan de instellingen, en anderzijds uit de studiefinanciering. Dat dit systeem voor verbetering vatbaar is, kent geen twijfel. Het is dan ook al jaren voorwerp van discussie en recentelijk is door het Vlaams parlement het dekreet erop licht aangepast. Momenteel wordt er in politieke kringen luidop nagedacht over de decentrale organisatie van het beursstelsel voor het hoger onderwijs in Vlaanderen.

opsturen naar het ministerie van Onderwijs. De (centrale) administratie van het ministerie behandelt de aanvraag en laat enige tijd later weten of je een studiebeurs krijgt of niet.

KLANT

Deze situatie kan je zeker niet optimaal noemen. Dergelijke centrale afhandeling van de aanvraagdossiers leidt immers onvermijdelijk tot een aanzienlijke papiermolen. Hierdoor vergt de effectieve uitbetaling van de beurzen nogal veel tijd. Bovendien veroorzaakt het immense aantal dossiers en de grote afstand tussen de individuele student en de administratie van het ministerie van Onderwijs in Brussel een gevoel van rigiditeit, onpersoonlijkheid en

afgewerkt worden. Bijgevolg weet de student veel sneller of en voor welk bedrag hij of zij een beurs ontvangt. Ook de uitbetaling kan op deze wijze veel sneller verlopen. Belangrijk is dat het personeel van de studentenvoorzieningen een stuk dichterbij de studenten én hun problemen staat. Gevolg: de drempel voor een student om een beurs aan te vragen is veel kleiner. Ook het menselijke aspect kan erop vooruitgaan doordat de regels voor de toekenning waarschijnlijk dezelfde zullen blijven, maar adequater (lees: menselijker) kunnen worden toegepast.

Ook de sociale voorzieningen (sovo's) kunnen een voordeel halen uit deze omwenteling: sovo's zullen namelijk aan belang toenemen binnen de universiteit

regels voor elke student aan elke instelling hetzelfde zullen zijn, de kans bestaat dat verschillen zullen optreden. De mogelijkheid bestaat namelijk dat bepaalde instellingen meer energie zullen steken in het informeren van studenten en personeel omtrent het beurzensysteem en het laagdrempelig maken van de bevoegde dienst dan andere. Een nadeel van de klantvriendelijkheid?

De mogelijkheid tot decentralisatie van de studiefinanciering lijkt uit de lucht te vallen. Een eerste allusie op decentralisatie van de studiefinanciering heeft minister Marleen Vanderpoorten (VLD) nochtans op eigen naam staan. In haar speech op het colloquium over *Veertig jaar sociale voorzieningen* (Veto 7, jaargang 27) van eind oktober 2000 formuleerde ze voorzichtig dat "er organisatorisch wel eens het een en ander kan veranderen." Deze zin kon toen al geïnterpreteerd worden als een vraag naar decentralisatie van de afdeling Studietoelagen in het hoger onderwijs. Bij een voorzichtige rondvraag op het kabinet van Onderwijs kon voorlopig enkel medegedeeld worden dat "er onderhandelingen bezig zijn over de decentralisatie". Met wie die onderhandelingen gevoerd worden, kon of wou men op dit moment niet kwijt.

PISTE

Frans Lammertyn, socioloog en coördinator Onderwijsbeleid van de KU Leuven, licht als volgt deze denkwijze toe: "Voorlopig situeert het concept tot decentralisatie zich in een absolute beginfase. Het is nog maar louter een 'denken over'. De individualisering van het beurzensysteem zou zeker een groot voordeel zijn; anderzijds krijg je dan natuurlijk het probleem van ongelijkheid. In elk geval zijn er geen concrete plannen. Mij lijkt het ook maar zinvol als het volledige pakket van sociale voorzieningen herbekeken wordt in het kader van de democratisering van het onderwijs." Ook VVS - de Vlaamse Vereniging van Studenten heeft er haar idee over. Zij zien er zowel voor- als nadelen bij, maar staan voorwaardelijk positief tegenover de piste.

De zaak is dus nog zeer onduidelijk: VVS zet na afweging van de mogelijke voor- en nadelen het licht voorwaardelijk op groen, het kabinet Onderwijs geeft toe dat er onderhandelingen zijn, maar kan of wil niet zeggen met wie of over wat. Er wordt in ieder geval ernstig over nagedacht om de studiefinanciering over te hevelen naar de onderwijsinstellingen. Echter: of, hoe en wanneer deze denkpiste realiteit wordt, blijft de vraag.

Marie-Anne Dedeurwaerdere

(foto Sam Algoet)

Als ik later groot zal zijn, wil ik een Teletubbie worden... Met een beetje geluk kan deze meid tegen die tijd studeren aan een dure privéeschool gesponsord door Teletubbie®. Onzin? Daar denkt de Wereldhandelsorganisatie anders over. Lees pagina 8 en 9.

Decentralisatie van de studiefinanciering zou zowel voor het departement van Onderwijs van de Vlaamse Gemeenschap (in concreto de administratie), de onderwijsinstellingen en de student een verandering inhouden. In de huidige situatie verloopt de aanvraag voor een studiebeurs als volgt: wanneer je je inschrijft bij het begin van het academiejaar kan je aangeven of je een studiebeurs wenst aan te vragen. In desbetreffend geval krijg je formulieren mee. Die kan je thuis rustig invullen en daarna

afstandelijkheid.

Decentralisatie kan op verschillende manieren worden opgevat. Zo is er de vraag wat er gebeurt met de regelgeving. Het is logisch dat deze centraal blijft. Een andere vraag is aan wie de dossierafhandeling wordt toevertrouwd. Een mogelijkheid hier zijn de sociale diensten die aan iedere onderwijsinstelling bestaan. Op die manier kan een aanvraag tot studiebeurs in aanwezigheid van de student op minder dan een half uur

omdat hun budget gevoelig zal stijgen. Wat uiteraard resulteert in een grotere aandacht voor de sovo's en instellingen van het hoger onderwijs in het algemeen voor beursstudenten.

Roos

Echter, zoals meestal in soortgelijke zaken, is het niet allemaal rozegeur en maneschijn. Als belangrijkste bezwaar kan opgeworpen worden dat, alhoewel de

Machiavellisme, waar?

Op 9 oktober 2000 werd eindelijk een duidelijke beslissing genomen over het semesterexamensysteem: vanaf het academiejaar 2001-2002 zal er in alle opleidingen voor elk studiejaar volgens dit systeem gewerkt worden. De studenten waren niet akkoord. We zijn nooit echt voor een dergelijk systeem te vinden geweest omdat we de voordelen ervan niet zagen, maar nu heeft de academische overheid het wel heel bont gemaakt. Op enkele maanden tijd moest de meest fundamentele onderwijsvernieuwing van de voorbije jaren volledig geïmplementeerd worden. POK-voorzitters, studentenvertegenwoordigers en ander academisch personeel wisten weer eens wat te doen dit jaar. Nadat we duidelijk gemaakt hadden dat we absoluut niet akkoord waren met de gang van zaken (door betoging, bezetting van het rectoraat en andere acties), werd besloten om toch maar constructief mee te werken. Als er dan toch een semesterstelsel komt, kunnen we er beter voor zorgen dat het geen knip- en plakwerk wordt.

Ook op de faculteit Sociale Wetenschappen schoot de onderwijswerking direct in aktie. Ondanks onze bezwaren en reserves ten opzichte van het systeem en de overhaaste invoering ervan, werd onze inbreng in de discussies altijd waardevol geacht, waardoor enkele rampen hopelijk zijn voorkomen. De dekaan heeft de studenten op de fakulteitsraad gekomplimenteerd met hun uiterst konstruktieve medewerking. Samen met een groot deel van het academisch personeel hebben we er echter altijd op gehamerd dat het wenselijk zou zijn om met de volledige invoering

nog een jaar te wachten, of het eventueel trapsgewijs te doen. De zeer starre houding van de academische overheid deed ons al snel realiseren dat enkel een jaartje uitstel voor de tweede licentie haalbaar was, mits juist beargumenteerd. De volledige fakulteitsraad stond achter die vraag, maar blijkt dat niet genoeg voor de Akademische Raad en de adviserende kamer van Onderwijsraad.

Onze argumenten: het leek niet wenselijk om mensen die dit academiejaar een licentieprogramma hebben samengesteld op het einde van de rit te konfronteren met nieuwe spelregels, waardoor bijvoorbeeld hun thesisonderzoek en het volledig vrij kiezen van keuzevakken (een niet onbelangrijk deel van onze licentiaatopleiding) in het gedrang komen. Deze argumentatie bleek niet voldoende. Wat moet er dan nog meer gebeuren opdat wij serieus genomen zouden worden? Sinds enkele jaren blijkt immers dat het beleid gemaakt wordt op de organen waar nauwelijks studenten vertegenwoordigd zijn: de Akademische Raad en het Gemeenschappelijk Buro (GeBu). Op POK's en fakulteitsraden hebben de studenten meer dan een indikatieve stem, maar daar wordt blijkbaar geen beleid meer gemaakt. Het zijn uitvoerende organen van de rector en zijn GeBu geworden, aktivering van de POK's of niet. Wat doen de studenten daar eigenlijk nog? Elke inhoudelijke discussie omtrent semeks wordt onmogelijk gemaakt door het onmogelijke tijdschema dat men ons oplegt. De dekaan en de professoren begrijpen ons standpunt, maar ze kunnen ook alleen maar doen wat er van hen gevraagd wordt. Studenten zijn immers niet kontraktueel aan zo'n POK verbonden.

Wat daarbij echter nogal eens uit het oog verloren wordt, is dat wij naar hier komen om te studeren omdat wij ervan overtuigd zijn

dat de KU Leuven goed onderwijs te bieden heeft. Daarenboven zijn enkelen onder ons gek genoeg om een deel van hun vrije tijd in onderwijsvertegenwoordiging te steken, volledig vrijwillig, zonder dat dit meespeelt in de beoordeling op het einde van het jaar. Wij hebben geen recht op een *sabbatical* als de POK's onze oren uitkomen. Wij zitten daar omdat wij hopen dat het onderwijs ook goed blijft, zelfs voor de mensen die na ons komen. Men zou het in een onbewaakt moment bijna altruïsme noemen. In Veto jg.27, nummer 17 zegt de rector dat hij het betreurt dat de studenten niet zo gemakkelijk hun kot meer uitkomen voor de grote thema's. Hoe zou dat toch komen? Misschien omdat er tegenwoordig een klimaat heerst aan deze universiteit waarbij de studentenvertegenwoordigers als lastige luizen in de pels worden gezien, die hun ding even mogen doen binnen de veilige POK? Of omdat een student blijkbaar vooral niets te zeggen heeft over hoe hij of zij graag onderwezen wordt? Moeten wij dan gewoon onze negentienduizend frank betalen, kursussen kopen, naar de les gaan, papers schrijven en onze alma mater op onze knieën bedanken omdat we een diploma krijgen? Ja dahag, wij hebben ook iets te zeggen, of niet misschien. Als we dan toch in manager-termen gaan denken: de klant is koning. Als zelfs de studenten niet meer serieus genomen worden als ze bedenkingen hebben bij de manier waarop er hier onderwijs gegeven wordt of gaat gegeven worden, laten we de boel dan opdoeken en gewoon schriftelijke kursussen geven of diploma's verkopen.

Nu ja, het kalf is verdrongen. Administratief gesproken is de implementatie zo goed als geslaagd. Er moet enkel nog beslist worden of enkele docenten toestemming krijgen om hun vak toch over twee semesters te programmeren. Of alles inhoudelijk ook in orde is, valt dan weer te betwijfelen, maar goed, ik kan misschien best konstruktief eindigen met enkele wensen. Om te beginnen wenst Politika de administratie (vooral die van onze faculteit natuurlijk), die voor de hele praktische organisatie van het semesterstelsel instaat, veel sterkte toe voor dit en de komende academiejaren. De professoren, die in april weten hoe en wanneer ze mogen doceren volgend academiejaar, wensen we een goed gesprek met hun studenten toe, zodat ze hun cursus zinvol kunnen aanpassen. De proefkonijnen van volgend jaar die, ondanks onvermijdelijke kinderziektes, ook recht hebben op degelijk onderwijs, wensen we een goede studentenvertegenwoordiging en hopelijk nog mooiere akties toe. En u, rector, samen met het volledige GeBu en de andere beslissingsorganen daarboven, ligt u vooral niet wakker van deze brief. Wij zijn toch niet representatief en u bent democratisch verkozen vorig jaar, ook al was er maar één kandidaat. Ik verwoord enkel een gevoel van demotivatie dat binnen alle geledingen van deze universiteit voelbaar wordt. Gelukkig weet het GeBu wat goed voor ons is. Slaap zacht.

Namens Politika, Maarten van Meer, onderwijsverantwoordelijke 2000-2001

Deze week niet in Veto:

Dju, we zijn een week te laat voor de Internationale Vrouwendag • Dat was nochtans gesneden koek geweest voor Veto. 't is hier elke dag vrouwendag • Zelfs van wielrennen weten ze tegenwoordig meer dan de mannen • Gelukkig is er nog voetbal • Stel dat we iets hadden willen schrijven over de vrouwendagen, hoe hadden we dat moeten doen met al die sensuur. Het is niet simpel om een artikel over vrouwenbesnijdenis te schrijven zonder de woorden TUUUT, TUUUT en TUUUT te gebruiken • Waar bemoeit die TUUUT van een rector zich ook mee • Nog meer sensuur: de Taliban breekt alle Boeddhabeelden af • Volksunie neemt er een voorbeeld aan en vindt eindelijk weer een gemeenschappelijk thema: haanslingeren • Bertje stapt uit de VU en sluit zich aan bij GAIA • Bij de eerste aktie tegen het slachtfestijn rond mond- klauwzeer kust hij een schaap vol op de mond • Gabriëls de volgende dag volledig over zijn toeren tegen zijn mondhygiëniste: "Help, ik heb blaasjes op mijn smoel!"

• Waarop de mondhygiëniste kordaat: "Dat is verdacht. We zullen voorzorgsmaatregelen moeten treffen" • Vanderpoorten neemt ook al voorzorgsmaatregelen in het kader van de liberalisering van het onderwijs • Vanaf nu sponsoring van het middelbaar onderwijs. Genre: "deze les LO werd u aangeboden door Adidas", of "wiskundeleraars, wij hebben het voor u" • De paus gaat ondertussen helemaal door het lint en verklaart 233 Spanjaarden zalig • Hij hoopt alsnog in de hemel terecht te komen • Bush ook en laat de Amerikaanse ambassade naar Jeruzalem verkassen • Ondertussen schiet Sadam Amerikaanse F-16's het luchtledige in • Bush junior moet van Powell zeggen dat hij een komplot vermoedt • Het komplot ontkent alles: "I am no part of the Republicans, I'm no problem" • Michael Jackson houdt lezing voor 's werelds oudste debatclub • Het werd tevens ook 's werelds kortste debat ooit: "I love all the children. They're the future." • Jaja, dat zal wel. • Michael Jackson heeft trouwens geen poot meer om op te staan. • Echt waar

Traditiegetrouw brengen de muzikale ensembles van de K.U. Leuven in maart hun slotconcert. Naar aanleiding van het feestjaar 575 Jaar K.U. Leuven worden deze concerten in een feestelijke concertreeks gebundeld.

JUBILEUMCONCERTEN
UNIVERSITAIRE ENSEMBLES

woensdag - donderdag - vrijdag
14, 15, 16 maart
Universitair Symfonisch Orkest, Leuven Universitair Koor en Capella Academica
Gloria, F. Poulenc o.l.v. Edmond Saveniers
Soliste is Annelies Meskens
20.30u Sint-Jan-de-Doperkerk

zaterdag 3 maart
Leuven Alumni Orkest
Peter en de Wolf, S. Prokofiev
o.l.v. Piet Swerts
Verteller is Michaël Pas
20.15u Pieter de Somer-aula

dinsdag 6 maart
Solidariteitskoor Pati Pati*
o.l.v. Tineke Verlooy
20u Sint-Jan-de-Doperkerk

woensdag
28 maart
Interfak BigBand, Swing, Latin, Funk & Fusion
o.l.v. Bart Preneel
Solist is Michel Hatzigeorgiou (elektrische bas)
20.30u Mestropol, Driestse 133

dinsdag - woensdag 20 - 21 maart
Universitair Harmonie Orkest
Muziek en figurentheater
o.l.v. Piet Swerts
Solist is Alfredo Marcucci (tangomuziek op bandoneon)
20.15u Pieter de Somer-aula

*De kaarten van het solidariteitsconcert kosten 200 fr. voor studenten, 250 fr. voor externen

KAARTEN KOSTEN 350 FR. + 300 FR. (ALUMNILEDEN + PERSONEEL K.U. LEUVEN) + 250 FR. (STUD.) + 200 FR. (+ 18 JAAR)
Cultuurscoördinator K.U. Leuven, Dulle Markt 13, 3000 Leuven • info@www.kulturnet.ac.be/cultuur
Bestellen kan via: cultuur@kulturnet.ac.be • tel 016 32 41 40 of bij de verschillende ensembles

KBC, KBC, SIEMENS, IBM, Knack

Geen tien om te zien in Leuven?

Fet zijn zware tijden voor studenten. Na de Leuvense semestrialisering en de Europese harmonisering is er nu ook de Vlaamse flexibilisering inzake overdrachten naar september of een bisjaar. Doe ons maar een dosis simplificatie.

Het ziet er naar uit dat volgend jaar een nieuwe regeling voor overdrachten zal worden ingevoerd. Deze wijziging kadert echter in een veel ruimere discussie. De Vlaamse universiteiten, verenigd in de Vlaamse Interuniversitaire Raad (Vlir), beraden zich immers al twee jaar over de toepassing van het toekomstige creditpuntensysteem, dat een belangrijk facet vormt van de Bolognaverklaring. De Vlir adviseert de Vlaamse minister van Onderwijs, die meestal de beslissingen bekrachtigt in dekretten en besluiten, hoewel dat niet de algemene regel is. De rectoren willen naar de toekomst toe deels afstappen van het rigide jaarsysteem: flexibilisering van de studievoortgang heet dat in Vlir-termen. Iemand die voor een examen slaagt, kan dat opleidingsonderdeel als verworven beschouwen.

In september presenteerde een werkgroep binnen de Vlir al een verregaand scenario voor zo een creditpuntensysteem. Uiteindelijk koos men voor een alternatief voorstel om een soort van overgangsregeling uit te werken tot wanneer er meer duidelijkheid is over de gevolgen van de Bolognaverklaring. "De Vlaamse universiteiten zijn gewonnen voor een flexibilisering van het onderwijs," aldus de Vlir, "maar zij wensen daarbij de voordelen van het huidige jaarsysteem ook niet overboord te gooien, namelijk de bewaking van de studievoortgang en het vermijden van studievertraging, enerzijds, en de mogelijkheid om in een globaal oordeel over de studieresultaten van een student (de deliberatie) minder goede resultaten door betere te compenseren, anderzijds".

VAUDEVILLE

In oktober communiceerde de Vlir reeds dat overdrachten in de toekomst onvoorwaardelijk zouden zijn vanaf tien op twintig. Aan menig universiteit, en niet in het minst in Leuven, werden de wenkbrauwen gefronst gezien het grote gemak waarmee die beslissing zou zijn genomen. Op de volgende vergadering van de Vlaamse rectoren nam rector André Oosterlinck gas terug door te stellen dat het debat over de

flexibilisering nog ten gronde moest worden gevoerd. Hij had een eigen voorstel uitgewerkt dat hij had voorgelegd aan de dekanen. Op deze demarche kwam enige kritiek omdat deze optie werd voorgesteld als een denkstroming binnen de Vlir, wat niet het geval was. Vanuit verschillende hoeken kwam de vraag voor meer informatie en overleg.

In november herriep de Vlir haar 'beslissing' en schoof de bespreking vooruit naar begin 2001 om ruimte te laten voor interne besprekingen. Deze vaudeville werd achteraf door Oosterlinck bestempeld als een "geïsoleerd insident". Iedere universiteit formuleerde vervolgens een antwoord op een aantal concrete vragen. De rector stuurde duidelijk aan op een twaalf als sesuur, met daarbij nog een aantal bijkomende voorwaarden bij overdrachten naar een bisjaar en zeker voor eerstejaarstudenten. De studenten in de Akademische Raad verdedigden de onvoorwaardelijke tien op twintig, maar vonden onvoldoende steun bij de dekanen. Nochtans beseffen ook zij dat de hele tien-twaalf-diskussie weinig met onderwijskundige argumenten te maken heeft en dat er eerder moet gekeken worden naar de manier waarop studenten en vooral professoren hun gedrag zullen aanpassen.

SOEVEREIN

Wat is nu het concrete advies van de Vlir? Aan de voorwaarden om te slagen wijzigt er uiteraard niets. Resultaten vanaf twaalf op twintig worden onvoorwaardelijk overgedragen naar een bisjaar en dit voor een maximale periode van drie jaar. De regels voor overdrachten binnen het academiejaar blijven in principe ongewijzigd. Universiteiten zouden wel autonoom deze regel kunnen versoepelen door reeds overdrachten toe te staan vanaf tien op twintig. Vooral dit laatste punt belooft nog voor wat ophef te zorgen. Een universiteit is er immers voor beducht om een strenger examenreglement in te voeren dan zijn 'konkurrenten'. De rectoren zullen misschien aanvankelijk de kat uit de boom kijken vooraleer te kiezen voor twaalf, elf of tien.

De regels voor bijzondere werkvormen zoals verhandelingen en practica blijven nagenoeg ongewijzigd, gezien de instellingen hun autonomie mogen behouden om

(foto archief)

vanaf tien op twintig een vrijstelling toe te staan. De Vlir drukte ook haar wens uit voor meer flexibilisering wanneer een student verandert van studierichting. Hier moeten zowel overdrachten als vrijstellingen kunnen worden toegestaan. Daarenboven willen de Vlaamse universiteiten in het kader van het levenslang leren de mogelijkheid hebben om oudere studenten

vrijstellingen te verlenen op basis van niet-formele werkervaring. Nogmaals, dit is een advies voor de minister, die volledig soeverein een beslissing zal mogen nemen. Hou Veto dus goed in het oog voor ontwikkelingen op dit vlak.

Thomas Leys

Klein Gevaarlijk Afval op Camillo Torres

Drie verzamelpunten voor Klein Gevaarlijk Afval (KGA) in Leuven. Sinds vorige maand is het een feit. Na de verzamelpunten aan Alma II en de Waag op Cité is er nu ook zo'n verzamelpunt te vinden op de residentie Camillo Torres in de Brusselsestraat. Er wordt gehoopt dat de nieuweling evenveel succes zal kennen als zijn twee broertjes.

Organisator van dienst is het Duurzaamheid En Participatie Ondersteuning-centrum (Depo). Depo is het produkt van het samenvoegen van het Sensibiliseren en Informatiecentrum Milieu en Mobiliteit

(Sic) en het centrum voor Wooncultuur (Wok). Bij het begin van het huidige academiejaar werden de eerste twee verzamelpunten aan Alma II en de Waag geopend. Dit gebeurde ter vervanging van de ter ziele gegane *chemobiel* die het klein gevaarlijk afval kwam ophalen. Toen dit project zijn laatste adem had uitgeblazen, werd besloten om over te stappen van een systeem van ophaling naar een systeem waarbij een persoon zijn afval naar een vast punt brengt. De opening van het verzamelpunt op Camillo Torres geldt als een experiment. Het is namelijk de eerste keer dat er een verzamelpunt bestaat op een gewone residentie. Het Depo hoopt vooral dat de vele buitenlandse studenten die op Camillo Torres wonen het verzamelpunt gaan vinden. Zij vormen immers de belangrijkste doelgroep van het project.

De bedoeling is dus dat je met een volle KGA-box naar het verzamelpunt gaat. Eenmaal ter plaatse kan je kiezen: ofwel maak je de box gewoon leeg en neem je hem terug mee, ofwel geef je gewoon de volle box af en krijg je een andere lege

mee terug. Als je nog niet over een KGA-box beschikt, kan je er gratis één krijgen bij Depo.

Het inzamelen van KGA is zeer belangrijk omdat het gaat om produkten die stoffen bevatten die zeer schadelijk zijn voor ons leefmilieu. Het volgende mag u dus niet laten rondslingeren, maar dient u netjes af te leveren op de verzamelpunten:

- aanstekers
- afwas- en schoonmaakmiddelen tenzij enkel de verpakking: deze mogen, eens uitgespoeld, in de blauwe zak
- (alkohol)stiften
- balpennen en korrektievloeistof
- batterijen (ook van GSM)
- cd's en lp's, (video)kassettes
- cosmetika en deodorant/parfum
- diskettes
- fotomateriaal: dia's, filmrolletjes, fotonegatieven en röntgenfoto's
- frituurvet en -olie
- geneesmiddelen breng je zonder verpakking naar de apoteek
- haarlak en haarverzorgingsprodukten
- inkten (in een potje, in patronen, toner.)

- kwiktermometer
- lampen: alle lampen behalve gloeilampen (die mogen bij het restafval)
- lijm
- nagellak en dissolvent
- olie
- scheerzeep
- sjampoo
- schoensmeer
- schoonmaakmiddelen
- stempelkussen
- tandpasta
- verf(borstels)
- verstuivers of drijfgas
- wasmiddelen en zeep
- zout

(kd)

Depo verzamelt KGA in Camillo Torres, Alma II (dinsdag en donderdag van 13 tot 16 uur) en in de Waag, woonwijk Arenberg (donderdag van 13 tot 16 uur). Voor meer informatie kan je terecht bij Depo, E. Van Evenstraat 2C, 3000 Leuven, tel. 016/32.30.39, www.kuleuven.ac.be/dsv/studvoor/depo.htm, email: depo@dsv.kuleuven.ac.be.

Knip een gat in een A4 en lees

Foe raadpleeg je als niet- of slechtziende student wetenschappelijke literatuur? Op deze vraag zocht en vond een onderzoeksgroep van de faculteit Toegepaste Wetenschappen een antwoord. Afgelopen dinsdag stelden zij de proefversie voor van een elektronische bibliotheek die visueel gehandicapten op een voor hen toegankelijk formaat kunnen raadplegen.

Studeren met een visuele handicap is geen sinecure. Het duurde zelfs tot midden jaren tachtig vooraleer de eerste niet-ziende leerlingen in het gewone secundair onderwijs konden afstuderen en een diploma behaalden dat toegang gaf tot het hoger onderwijs. Daarbij moesten niet- of slechtziende leerlingen zich steeds behelpen als het erom ging hun studiemateriaal in de juiste vorm te krijgen. Sommige teksten werden door gespecialiseerde diensten omgezet in braille of vergroot lettertype. Ook maakten visueel gehandicapte leerlingen vaak gebruik van audiokassettes. Beide methodes hebben het grote nadeel dat ze zeer tijdrovend zijn.

In het hoger onderwijs stijgen de problemen van de omzetting van het studiemateriaal recht evenredig met de hoeveelheid. Een gemiddelde universitaire cursus omzetten in braille neemt al snel drie maanden in beslag en in het verleden werd er dan ook vaak beroep gedaan op medestudenten die kursusteksten en samenvattingen inlazen. Toch bleef het instuderen van de leerstof door middel van kassettes bijzonder tijdrovend voor de student zelf. Luisteren, terugspoelen, kapotte diktafoons. Geen optimale manier om pakweg een cursus Zakenrecht uit het hoofd te leren. Als je er bovendien rekening mee houdt dat visueel gehandicapte studenten in de toekomst hoge functies opnemen, hoef je er geen tekening bij te maken dat audiokassettes niet bruikbaar zijn. Deelnemen aan een discussie in een stafvergadering is immers onmogelijk als je jezelf op geregelde tijdstippen buitenspel moet zetten om een koptelefoon te beluisteren. Omzetting naar braille — ook tijdens de studies — is dus noodzakelijk.

GRASDUINEN

Gelukkig bracht de technologie in de loop der jaren soelaas. Grote hoeveelheden studiemateriaal kunnen nu vrij snel met speciale computerprogramma's worden omgezet in braille omdat er van de meeste cursussen een elektronische versie bestaat. Studeren aan een hogeschool of universiteit is echter meer dan alleen maar cursussen blokken. Zeker in de hogere jaren verwacht men van de student dat hij of zij de nodige wetenschappelijke literatuur raadpleegt. Je

moet in staat zijn om je door een grote berg handboeken en randliteratuur te worstelen en snel een selectie te maken. Het spreekt voor zich dat een namiddagje grasduinen in een gewone wetenschappelijke bibliotheek een onmogelijke opgave is voor studenten die niet of slecht zien.

De Werkgroep voor Studenten met een Handicap van de KU Leuven kent dit probleem al jaren en ging samenzitten met de Onderzoeksgroep Dokument Architecturen van het departement Elektrotechniek. Doelstelling van de samenwerking was een manier te vinden waarop visueel gehandicapte studenten en afgestudeerden snel en efficiënt wetenschappelijke literatuur kunnen raadplegen in een voor hen toegankelijk formaat en al snel ontstond de idee van de Elektronische Studie- en Vakbibliotheek (ESVB). Deze bibliotheek is op dezelfde manier opgebouwd als een gewone bibliotheek. Ze bestaat enerzijds uit een full-text-databank, vergelijkbaar met de boekenreken, anderzijds uit een databank met meta-informatie, te vergelijken met de klassieke fichebak of het LIBIS-systeem. Het grote verschil met een gewone bibliotheek is de omzetting van alle documenten in een formaat dat toegankelijk is voor niet- of slechtziende studenten. Dat formaat kan allerlei vormen aannemen. Niet-ziende studenten werken vaak met een braillelijn, die het scherm lijn per lijn uitleest. De braillelijn bestaat uit een bakje met tachtig vakjes, die elk weer bestaan uit acht staafjes die de brailleletters vormen. Slechtziende studenten kunnen de teksten in vergroot lettertype of in kontrasterende kleuren bekijken. De teksten kunnen ook worden voorgelezen door de computer of worden omgezet in papieren braille.

BLADWIJZER

Het omzetten van de teksten in het juiste formaat is echter slechts een begin. Zeker in uitgebreide naslagwerken is het belangrijk dat visueel gehandicapte studenten de structuur van de tekst kunnen raadplegen. Voor zienden is dit een evidentie: je opent een boek dat je wel interessant lijkt, je bekijkt inhoudstafel, titels en onderverdelingen en leest een aantal dingen diagonaal door. Ondertussen noteer je een en ander op een notitieblaadje en steek je blaadjes tussen de pagina's die je wil kopiëren. Als je dezelfde teksten in braille zou lezen, stoot je al snel op een aantal problemen. Om te beginnen is de tekst waarin je werkt veel groter: een gewone krantenpagina in braille telt ongeveer dertig bladzijden. Bovendien kan je de tekst niet 'afromen' door hem diagonaal door te lezen of naar de titels te kijken, want braille lees je regel per regel. Wie de test wil doen, neemt een A4, knipt er één vakje uit en begint zo dit artikel te lezen.

Om aan deze problemen tegemoet te komen, is de databank van de ESVB opgebouwd uit digitale documenten in een speciaal formaat, de eXtensible Markup Language (XML). De elektronische bestanden van de boeken die de uitgeverij aanlevert, kunnen automatisch worden omgezet in XML. Vervolgens kunnen er automatisch

structuren worden aangebracht in het document: een inhoudstafel waarop je titels kan aanklikken om een verdere onderverdeling te krijgen of vanwaaruit je onmiddellijk naar de juiste pagina springt en links om naar het vorige of volgende onderdeel te gaan. Bovendien kan de gebruiker bladwijzers en notities aanbrengen in het document dat hij of zij doorneemt.

Om de boeken concreet te kunnen raadplegen, installeert de gebruiker een speciaal programma op zijn of haar computer, de XML-viewer, te vergelijken met een programma als Netscape Navigator. Via dit programma kan hij of zij teksten downloa-

echter nog een aantal problemen uit de weg geruimd worden. Om te beginnen staan niet alle uitgevers te springen om hun elektronische bestanden ter beschikking te stellen. Bovendien zijn vele van die bestanden weinig logisch opgebouwd, wat betekent dat men niet volledig kan steunen op een automatische omzetting. Het structureren van de teksten en het omzetten van bijvoorbeeld grafieken en wiskundige formules vraagt nog steeds aanzienlijk wat tijd. Er is dus mankracht en vooral geld nodig, maar wat dat betreft is er reden tot voorzichtig optimisme. De KU Leuven en Cera Foundation - het maatschappelijke luik van de

(foto archief)

den en bekijken op de manier die voor hem of haar de beste is. Om het copyright van de boeken te beschermen, kunnen enkel geregistreerde gebruikers de databank raadplegen.

Hoewel het ESVB-project nog in de kinderschoenen staat, wil men op termijn een impact hebben op de informatieverstrekking voor alle Vlaamse visueel gehandicapten. Om dit te realiseren, moeten er

bank - hebben het project van in den beginne gefinancierd. Nu de demoversie van ESVB klaar is, tonen ook het kabinet en het Vlaams Fonds voor Personen met een Handicap interesse om de nodige financiële steun te verlenen.

Loes Geuens
Caroline Leysen

Meer info: <http://www.kuleuven.ac.be/esvb>.

Lezing over de studentenbeweging

In het kader van haar cultuurweek (12 tot 16 maart) organiseert Historia een lezing over de geschiedenis van het naoorlogse studentenleven in Leuven. Spreker van de avond is professor Louis Vos.

Vos promoveerde in 1980 op een proefschrift over de Katholieke Vlaamse Studentenbeweging tussen 1914 en 1935. Als oud mei 68'er gaat zijn interesse nog steeds uit naar de studentenbeweging. Momenteel voert hij dan ook onderzoek naar de geschiedenis van de Katholieke Arbeidersjeugd en de geschiedenis van de Vlaamse beweging en het nationalisme in België.

Hij zal zijn schets beginnen vanaf 1945, maar de bedoeling is de nadruk te leggen op de laatste decennia van de eeuw, de uitlopers naar het wegvallen van de gedeelde habitus en het algemeen-

ideologisch luik van de studententop. Vos zal met andere woorden spreken over het feit dat de studenten in de laatste tien à twintig jaar onderling zeer verschillend zijn geworden en het dus zeer moeilijk is hen te vertegenwoordigen. Daarbij komt nog dat de meest diverse stromingen in de studentenwereld min of meer vreedig naast elkaar bestaan.

Vos zal proberen het kluwen te ontwarren en u uit te leggen waarom één en ander fout is gegaan en waarom de studentenbeweging dood is sinds hij er weg is. Het is stil aan de campus, zegt men. Maar dat zegt men al sinds 1984.

(mvs)

De lezing van Louis Vos vindt plaats op dinsdag 13 maart om 20 uur in het MSI (aan de faculteit Letteren).

Verrassende geluiden in een verstard debat

Fundamentalisme, Taliban, lijfstraffen, onderdanige vrouwen: de berichtgeving over het Midden-Oosten is veelal angstaanjagend. Dinsdagmorgen zorgden Daniël de Smet en Jan Van Reeth in de Universiteitshallen voor een verrassend geluid in een controversieel debat. *De islam is modern*. Onder deze veelbetekenende titel stelden beide islamologen hun jongste pennenvrucht voor, waarmee zij het karikaturale beeld van de islam in de westerse media willen doorbreken.

“Wat vindt u van het fundamentalisme? Is de islam niet intolerant? Hoe zit het met de situatie van de vrouw in de Arabische cultuur? Kan de islam wel samengaan met een moderne (westerse) levenswijze?” Islamologen Daniël de Smet en Jan Van Reeth worden al jarenlang bestookt met steeds dezelfde tendentieuze vragen en vooraf ingeblikte antwoorden. Het beeld dat de westerse media over de islam verspreidt, staat niet zelden bol van stereotypering. En zoals vaak, volgt de publieke opinie gestaag. Jan Van Reeth: “Neem nu de oorlog die een tijdje geleden in Beiroet aan de gang was. In feite betrof dit slechts een konflikt in een kleine wijk van Beiroet, naast enkele uitwassen her en der in het land. Wanneer je naar de beelden op televisie keek, leek het alsof heel Libanon werd platgebombardeerd, terwijl slechts een zeer klein percentage van de bevolking bij het konflikt betrokken was.”

“De media focussen inderdaad steevast op het spektakulaire, zoals recentelijk bij de vernietiging van de Boeddha-beelden in Afghanistan”, treedt de Smet hem bij. “Dergelijke uitwassen zijn er natuurlijk en het heeft ook geen enkele zin om die dood te zwijgen. Een extremistische, letterlijke interpretatie van de islam kan aanleiding geven tot een gewelddadig fundamentalisme. Ook in een gematigd land als Egypte bijvoorbeeld zijn er extremisten die de archeologische musea wilden sluiten. De vraag is echter waarop je je richt: op een handvol fundamentalisten of op de grote meerderheid van Egyptische moslims die zeer fier is op haar nationaal erfgoed en openstaat voor een dialoog met het westen.”

Enkele maanden geleden, op een schemerige avond, namen beide islamologen eensklaps het besluit een boek te schrijven waarin ze dit eenzijdige beeld met een massa concrete voorbeelden en persoonlijke ervaringen wilden nuanceren. Weinige uren later stond de inhoudstafel op papier en waren de taken verdeeld, afgelopen dinsdag werd het boek voorgesteld aan de pers. Het resultaat mag er zijn. Puttend uit hun rijke reiservaring in het Nabije Oosten, slepen de auteurs hun lezer mee in een boeiende verkenning van de islamwereld. Of beter: islamwerelden. Het genuanceerde en vitale beeld dat de Smet en Van Reeth de lezer voorhouden, staat immers in schril contrast met het monolithische blok vooroordelen waaraan de publieke opinie zich al te vaak bezondigt.

BEWEGING

Met kritische aandacht voor de tijdruimtelijke diversiteit binnen de Arabische cultuur laten de islamologen een hoopvolle stem weerklinken. Het is de stem van een toenemend aantal Arabische intellectuelen die de confrontatie met de moderniteit en het westen niet schuwen. Grote aandacht gaat ook uit naar de vele vormen van vreedzame koëxistentie tussen kristenen en moslims in het Nabije Oosten — iets waar wij, westerlingen, zelden bij stilstaan. De auteurs staan op de frontlinie van het spanningsveld en leggen daar hun oor te luister bij academici die pleiten voor een herkontekstualisering van de islam, bij religieuze leiders die ijveren voor tolerantie jegens andere tradities, bij politici die aandacht

hebben voor de onherleidbaarheid van staat tot kerk. Het geheel vormt een erg toegankelijk essay over een cultuur in beweging, een diskoer dat nauwelijks tot Europa is doorgedrongen.

In hun eerste hoofdstuk tonen de auteurs aan de hand van de recente geschiedenis van Iran hoe de islamiserende ten-

men, heeft de ekstreme islamisering van de Iraanse samenleving het sekularisatieproces bespoedigd. “Het voorbeeld van Iran toont de paradox aan van de islamitische politiek: een al te grote verstrengeling van godsdienst met politiek reduceert de godsdienst tot politiek, met alle risico's vandien.” Door het falen van het islamisme werd de gevoe-

polarisering echter in toenemende mate plaats voor de bereidheid tot dialoog. De Smet: “Het fundamentalisme is te verklaren als een absolute afwijzing van de westerse — veelal Amerikaanse — invloed. Men voelt zich bedreigd in zijn eigen identiteit. Een van de stellingen in ons boek is dat dat geen realistische houding is. Geen enkele ayatollah of imam is bestand tegen de impact van videoclips of frisdrankproducenten. Dat zijn slechts achterhoedegevechten, de moderniteit zal zowiezo doorbreken. Een aantal denkers, die wij in ons boek analyseren, legt zich hierbij neer en tracht vanuit dit besef toch de islamitische identiteit te bewaren. De islam moet dan wel herdacht en geherprofileerd worden. Aangezien vele islamlanden overspoeld worden met westerse ideeën, tradities en goederen kan dat alleen door in dialoog te treden met het westen.”

DIALOOG

Een dergelijke dialoog vereist vooreerst niet zozeer dat je de ander ‘zijn waarheid’ gunt, dan wel dat je de ander leert kennen. De bestudering van elkaars religieuze en culturele traditie draagt daartoe bij, op voorwaarde weliswaar dat dit geen louter academische aangelegenheid blijft. Jan Van Reeth: “Men vindt soms een zeer grote afkeer en weerstand bij westerse intellectuelen ten aanzien van de islam, en ook bij gewone mensen. Daarnaast zijn er echter ook volksbuurten in Antwerpen en Gent waar het heel goed gaat en waar er bij gewone mensen een warme belangstelling bestaat. Academici denken vaak dat lagergeschoolden niet in staat zijn om cultuur te smaken, maar je hebt daar toch geen diploma voor nodig. Iedereen kan op reis gaan en kijken naar wat mooi is. Daarvoor hoef je niet geleerd te zijn. Bovendien is dagdagelijks contact tussen gewone mensen van fundamenteel belang.”

Verder veronderstelt een vruchtbare dialoog ook dat je bereid bent het standpunt van de ander tegemoet te treden en je af te vragen waarover je gesprekspartner het wil hebben. Al te vaak immers worden onderderhandelingsagenda's voor pakweg het konflikt in Israël bepaald door westerse gezanten. Wanneer Palestijnse onderhandelaars zich dan niet kunnen vinden in de voorgestelde compromissen, heet het dat ze niet bereid zijn tot dialoog. Terwijl over een aantal cruciale kwesties, zoals de terugkeer van Palestijnse vluchtelingen, niet eens nagedacht, laat staan gesproken wordt.

Afgelopen dinsdag, bij de persvoorstelling van het boek, waren andermaal variaties te horen op de stereotipe vragen waarmee de Smet en Van Reeth zich sinds jaar en dag gekonfronteerd weten. “Is de tolerantie van moslims werkelijk zo groot als u in uw boek beschrijft?”, wierp een journalist op. Onloochenbaar kiezen de auteurs positie in een bewogen maatschappelijk debat. Gedreven door een meeslepende interesse en bewondering voor de islamcultuur stu-

(foto Jeroen Op de Beeck)

densen in het postkoloniale Midden-Oosten paradoksalerwijze de sekularisering een krachtige impuls hebben gegeven. Na de revolutie van 1979, bij de oprichting van de Iraanse Islamitische republiek, ging men over tot een verregaande islamisering van de maatschappij, strafrecht en economie inkluis. De uit de Koran gedestilleerde wetten en regels bleken echter niet het hoofd te kunnen bieden aan de ontwikkelingen waaraan de maatschappij gedurende eeuwen was blootgesteld. Zo werd de strafwet vervangen door regels uit de *sjaria* (de islamitische religieuze wet die in de middel-eeuwen haar vaste vorm kreeg). Voor bepaalde misdrijven werd de zwaarte van de straf in de Koran overgelaten aan de individuele rechter, wat tot een grote willekeur en rechtsonzekerheid leidde. Ook waren er moderne misdrijven, zoals de witteboordkriminaliteit, waarvoor de Koran geen oplossing bood. Op economisch vlak trachtte het bankwezen, in overeenstemming met de *sjaria*, een alternatief te vinden voor het uitkeren van renten. Dit leidde tot een economische ramp. De strikte interpretatie van de islam keerde zich tegen alle vormen van uitbundige ontspanning, zoals sport en muziek. Toch bleek er geen volwaardig alternatief voorhanden te zijn, waardoor de jeugd zich bleef wenden tot westerse vrijetijdsbestedingen.

Precies omdat noch de Koran, noch de religieuze traditie een afdoend antwoord konden bieden voor deze immense proble-

ligheid voor de historische kontekst waarin de Koran ontstaan is, aangescherpt. In het hedendaagse klimaat van globalisering en technologisering is de confrontatie tussen traditie en moderniteit onafwendbaar.

De toename van de alfabetisering, de intensivering van de contacten met het Westen en de massale import van goederen uit de westerse consumptiemaatschappij in de Arabische landen zijn de voorbodes van een onvermijdelijke mondialisering. Fastfoodketens rijzen als paddestoelen uit de grond,

“Geen enkele ayatollah of imam is bestand tegen de impact van videoclips of frisdrankproducenten”

jonge Egyptische, islamitische vrouwen lopen gemaquilleerd door de straten. Televisie en popsterren als Michael Jackson behoren tot de concrete leefwereld van de moslimjongeren. De verwestering plaatste de islamitische cultuur voor de schijnbare keuze tussen twee tot falen gedoemde alternatieven: een halsstarrig vasthouden aan de traditie van weleer of de knieval voor een grotendeels van buitenaf opgedrongen ideaal van mondialisering en sekularisatie.

Heden ten dage maakt deze ekstreme

ren ze een gematigd optimistisch bericht het Nederlandse taalgebied in. Evenzeer als vooroordelen een konstruktieve dialoog bij voorbaat uitsluiten, is neutraliteit bij de benadering van vreemde culturen immers een illusoire veronderstelling.

Pieter d’Hoine
Nathalie Van Leuven

Daniël de Smet en Jan Van Reeth, *De islam is modern*, Leuven, Davidsfonds, 2001, 153p, 795fr.

De XX Werken van de vrijwilliger

Agelijks springt het dertig koppen tellende vrijwilligersinitiatief "Burgers voor Burgers" in de bres voor mensen die gekonfronteerd worden met een of ander misdrijf. Dit netwerk kost echter geld en omdat het niet kan rekenen op overheids subsidies of andere fondsen organiseren de vrijwilligers in het kader van het internationaal jaar van de vrijwilliger het kunstproject "De XX Werken".

Het Centrum Slachtofferhulp Leuven werd in 1984 opgericht en was het eerste in zijn soort in België. Sindsdien ijvert men er voor een goede opvang en de rechten van de slachtoffers van misdrijven en die van hun nabestaanden. Ook is men — in nauwe samenwerking met lokale en federale politie — actief op het gebied van preventie en sensibilisering. Reeds een zestal jaar leidt het Centrum ook zelf vrijwilligers op, waardoor het merkbaar beter in de behoeften en noden van de slachtoffers kan voorzien.

Sinds 1999 maakt het Centrum Slachtofferhulp Leuven deel uit van het overkoepelende Centrum Algemeen Welzijnswerk Leuven (CAW). Vandaag beschikt het Centrum over een dertigtal zeer competente en gemotiveerde vrijwilligers die slachtoffers zowel op informatief, juridisch als emotioneel vlak bijstaan. Vrijwilligerswerk vergt veel tijd en hoewel je het misschien niet zou verwachten: het kost ook pakken geld. Simpele werkingskosten zoals vervoer- en telefoonrekeningen, onkosten voor verzekering, opleiding en bijkomende vorming zijn maar enkele van de pijnpunten.

KUNSTPROJECT

Omdat de vrijwilligerswerking niet op overheidssteun of andere wervingsfondsen kan rekenen, organiseert ze de niet onleuke tentoonstelling "De XX Werken". Een veertigtal mensen, zowel kunstenaars als bekende Vlamingen, hebben — ieder naar eigen vermogen — een creatie geschonken waarvan de opbrengst integraal naar het Centrum Slachtofferhulp gaat. Het resultaat mag er

best wezen: acteurs, journalisten of gewoon bekende figuren hebben geheel onverwacht hun totnogtoe onbekend talent tentoongespreid. Denken we maar aan het acryl op doek 'Onvolwassen' van Pol Goossen dat onmiddellijk in het oog springt bij het binnenkomen of de pentekening 'Mensen' van Bart Peeters. Werken van Herr Seele, Urbanus, Marnix Verduyn (beter bekend als de cartoonist 'Nix' van *De Morgen* en *De Standaard*) en Rob Vanoudenhoven zijn er ook te bewonderen én te kopen. De tentoonstelling herbergt zoals reeds gezegd niet alleen werken van BV's, ook kunstenaars met internationale faam als Fred Bellefroid (beeldhouwer van de 'Kotmadam' op de Oude Markt), Wim Van Peteghem (verschillende linodrukken), Heidi Deca-Küpper met het prachtige pastel 'Het Verlies' en Theo Humblet (etsen) hebben volledig belangeloos een kunstwerk afgestaan aan de vrijwilligerswerking.

Aan het project is ook nog een kleine wedstrijd verbonden. Iedere bezoeker kan

voor honderd frank deelnemen. Te winnen is de schitterende ets 'Ontmoeting' van Theo Humblet ter waarde van 6500 frank (161,13 euro).

Bart Depestel

De tentoonstelling is nog te bezichtigen tot 23 maart in het KBC-gebouw op de hoek van de Diestsestraat en de Diestsevest (stationsbuurt). De toegang is gratis.

(foto Sam Algoet)

FINALE PIANOWEDSTRIJD MUSICOLOGICA

'Bachatelle' in expressieve stijl

Afgelopen woensdag vond voor de tweede keer de pianowedstrijd van Musicologica plaats. Deze wedstrijd heeft vooral als bedoeling om aan niet-konservatoriumstudenten de kans te geven voor een publiek te spelen en beoordeeld te worden door een professionele jury.

Het idee om een pianowedstrijd te organiseren voor niet-konservatoriumstudenten ontstond ongeveer een jaar geleden. Men wou toen iets doen voor student-pianisten aangezien piano het meest gespeelde instrument is onder studenten. Pianisten krijgen over het algemeen ook weinig gelegenheid om voor een publiek te spelen. Dit is zeker het geval als ze zijn afgestudeerd aan de muzikschool en beslissen om niet verder te studeren aan een conservatorium. Andere instrumentalisten hebben zowieso veel meer gelegenheden om voor een publiek te spelen. Zij hebben, in tegenstelling tot pianisten, de gelegenheid om bijvoorbeeld met het Universitair Symfonisch Orkest (USO) of met het harmonisch orkest (UHO) mee te spelen.

Voor de finale werden er zes kandidaten weerhouden uit de preselekties. Het programma van de kandidaten bevatte ongeveer twintig minuten muziek waarin minstens twee stijlperiodes aan bod moesten komen. Zo kreeg de jury meer mogelijkheden om de kandidaten te evalueren en vermeed men dat de kandidaten een te eenzijdig programma brachten. De jury keek dan ook vooral naar het evenwicht en de samenstelling van het programma en verwachtte dat de kandidaten 'regelmatig presteerden'. Hiermee bedoelde de jury dat de kandidaten over de gehele lijn niet te veel fouten op technisch of op interpretatief vlak mochten maken.

OPGELEGD

Om de taak van de jury een beetje te verlichten, kozen de organisatoren voor een formule met een opgelegd werk. De compositieopdracht werd gegeven aan Peter Swinnen, een komponist verbonden aan de afdeling Musikologie. Hij koos bewust voor een korte compositie die technisch redelijk eenvoudig in elkaar stak, waardoor de

moelijkheid eerder in het interpretatieve kwam te liggen. Het stuk, dat de naam *Bachatelle* draagt, testte dus vooral tot op welke hoogte de kandidaten de muziek die zij speelden echt begrepen. Het stuk begint met de een vrij herkenbaar thema van Bach, maar de komponist stelt dit thema van in het begin in vraag door de laatste noten te wijzigen. Vervolgens trekt de komponist het thema helemaal uit elkaar waardoor het onherkenbaar wordt vervormd en tenslotte helemaal uitsterft. Slechts enkele kandidaten bewezen met hun pianospel dat ze echt doorhadden wat de komponist met deze partituur bedoelde.

PRIJS

Voor de kandidaat die volgens de komponist zelf de beste vertolking heeft gegeven van het opgelegde werk werd een aparte prijs voorzien. Niet toevallig werd de winnaar van deze aparte prijs ook de uiteindelijke winnaar van de pianowedstrijd. In tegenstelling tot vorig jaar was de jury, bestaande uit pianisten Jan Michiels, Piet Swerts, Jan Christiaans en Stijn Kolacny en de komponist Peter Swinnen, het zeer snel eens over wie de winnaar van de wedstrijd zou worden. Ook het publiek was niet verrast toen de namen van de winnaars werden geproklameerd. De eerste prijs ging naar David Cools, die vooral werd gesmaakt omwille van zijn expressieve stijl van spelen en de evenwichtige samenstelling van zijn programma. Op de tweede en derde plaats volgden respectievelijk Kathleen Deiteren en Ine Lowyck.

Dat deelnemen uiteindelijk nog altijd belangrijker is dan winnen, is zeker van toepassing op deze pianowedstrijd. De overige finalisten krijgen immers, net zoals alle kandidaten, een opname van deze finale mee. Een prijs op zich als je weet hoe moeilijk het is voor een niet-professionele muzikant om voor een groot publiek te spelen en daar dan nog een opname aan over te houden.

Hamid Douibi

Meer info over deze opname via Jeroen Vanacker Of Joris Van Hasselt van het Musicologica-presidium.

KRINGLOOPCENTRUM SPIT

MEUBELS, KLEDING, FIETSEN, HUISRAAD, ...

VOOR ELKE SMAAK, ELK INTERIEUR

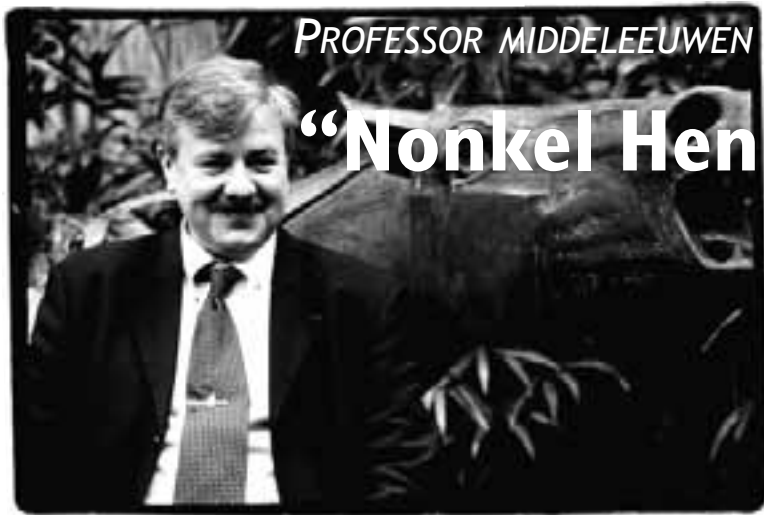
ALLES WAT JE KOT NODIG HEEFT !!!

Vanaf voorjaar 2001 verhuist SPIT:
Yzerenmolenstraat 10-12
3001 Heverlee

Huidig adres: DIESTSESTEENWEG 104
3010 Kessel-Lo
Openingsuren:
Di-Vrij van 10.00 tot 18.00uur
Za van 10.00 tot 17.00uur (Ma gesloten)

SPIT
KRINGLOOPCENTRUM

“Nonkel Henri was zeer entoesiast”

dus besliste een vorser dat daar het oorspronkelijke Udekem lag. Maar dat is een andere naam. De mensen van de heem-

kundige kring van Herent hebben mij een oorkonde uit 1218 laten zien waarin alle Herentse gehuch-ten worden opgesomd en dat gehucht heette Tudinghem, wat niet hetzelfde is als Udinghem.”

“Het komt erop aan alle gegevens eens na te kijken. Eenmaal je weet waar je moet zoeken, heb je de kans om iets te vinden. Zolang je echter als een kip zonder kop stellingen blijft boven-halen, kom je nergens.” De Udekems werden wel meer vermeld in allerlei historische documenten. In oorkonden kwamen ze vaak voor als getuigen en dat meestal in het gezelschap van anderen uit de streek ten oosten-zuidoosten van Leuven. Uiteindelijk vindt Van Ermen een vermelding van ene Nikolaas van Udet, die in Bierbeek blijkt te wonen. Die heeft bezittingen te Eikem, “een gehucht dat we voor-lopig nog niet kennen, in Redinge, een gehucht van Verrijck, en in Willebringe, ook in die streek. Nikolaas eist zijn nonkel's erfenis op en krijgt zo onder meer vijftienzestig are weide, gelegen woning en die in sijns wordt gehouden van de kerk van Korbeek. Dat betekent nog niet veel: er is immers Korbeek-Lo, maar ook Korbeek-Dijle ten westen van Leuven.”

BINGO

“En dan komen we aan een document uit het oudste scheperegister van Leuven. Bingo! Toen ik dit ontdekte, sprong ik een halve meter in de lucht. Ten tijde van mijn doctoraat heb ik heel dat register doorgenomen. Ik dook dus in mijn steekkaarten, en o wonder, zat daar toch geen Udekem tussen? Die Udekem was de bezitter van een watermolen geheten ‘de Udekem met vijvers gelegen te Udekem in de parochie Korbeek-Lo’. Kan het nog duidelijker? Zo’n ding zijn de

echte juweeltjes: het staat er zwart op wit.”

Van Ermen goochelt met stafkaarten, de achttiende-eeuwse Ferrariskaart die van het gebied is gemaakt, en toont ons via grondige deductie aan waar het hof van Udekem moet gelegen hebben: aangezien een watermolen aan een beek moet liggen, en de Molenbeek de enige waterloop van allure te Korbeek-Lo is, moet de

watermolen en het bijhorende hof daar dus liggen. Bij eliminatie kan je dan uiteindelijk niets anders dan besluiten dat het Udekemhof zich situeerde op de plaats van het huidige Vijverhof.

Heeft hij ooit contact gehad met de familie? “Jawel, vooral in de persoon van

de welbekende nonkel Henri, die zeer entoesiast is. Ik heb hem een kopie van alle documenten bezorgd. Hij vertelde mij dat binnen de familie aangenomen werd dat ze uit Korbeek-Lo kwamen, maar dat ze het niet meer konden bewijzen. Als iemand nu echter kan aantonen dat de Udekems een eeuw ervoor toch in Zoutleeuw zaten, zal ik ruiterlijk toegeven dat dit deel mij niet bekend was, maar dat het klopt. Voorlopig blijft het echter stil op alle fronten.”

Allemaal goed en wel, maar hoe staat hij als academisch historicus tegenover al die heemkundigen, die maar al te graag geschiedenis beoefenen als hobby? “Over het algemeen ben ik daar heel positief over. Als je op academisch nivo met geschiedenis bezig bent, wordt er verwacht dat je internationaal bezig bent en grote syntheses maakt. Ik vind het echter ook heel belangrijk dat je zelf met je bronnen bezig bent. Zelfs bij beroepshistorici kun je je verbazen over hoe weinig ze zelf hun bronnen raadplegen. Vroeg of laat vallen ze dan natuurlijk wel eens door de mand. Beroepshistorici begaan vaak die fout. Heemkundigen zijn doorgaans wel met hun bronnen bezig, al is het doorgaans op beperkt, plaatselijk

en die zal wel zorgen dat het publiek het interessant vindt. Na die vergadering in Bierbeek werd het ook nog een polemiek: zet er dan een fotoke van Mathilleke met pa en ma bij en het volk leest dat graag.”

“Ik hou me nu bezig met de Leuvense scheperegisters. Dat zijn, naar ik schat, zo’n negenhonderdduizend bladzijden. Dat is natuurlijk zoeken naar de spreekwoordelijke naald in de hooiberg, maar ook met dit onderzoek heb ik toch een aantal elementaire dingen ontdekt. Je kan met die registers echter pas echt goed werken als je een index hebt. Het stadsbestuur zou binnen afzienbare tijd met een indexeringsproject moeten beginnen. En dat gaat dan niet alleen over de stadsgeschiedenis, maar ook over agrarische en kunstgeschiedenis. Kijk maar wat Leo Van Buyten er al uit heeft gehaald over Dirk Bouts. Heel diens biografie is door hem gerekonstrueerd aan de hand van scheperegisters. In het seminarie van de tweede kandidatuur zijn tien vrijwilligers daar nu mee bezig. Zij hebben onlangs hun deeltijdse resultaten binnengebracht en ik ben daar zeer tevreden over.”

“Of mediëvistiek het zwakkere broertje van de afdeling is, weet ik niet, maar kwa

7elden heeft de studie van de middeleeuwen populaire nieuwswaarde. De discussie over de afkomst van prinses Mathilde’s familie d’Udekem zorgde echter voor hevige polemieken in ‘s lands populairste kranten. Ook professor middeleeuwen van Ermen mengde zich in het strijdgewoel en maakte voor eens en voor altijd duidelijk waar de naam d’Udekem vandaan kwam.

Van Ermen maakte zijn doctoraat over Brabantse adellijke families in de middeleeuwen. Daarvoor nam hij meer dan tienduizend oorkondes door op zoek naar getuigenissen, verwijzingen en afkomsten. Het leverde 1500 bladzijden vol met heren van Tudekem, Udekem, Boutersem en andere edellieden op. “En toen stelde het paleis van Laken begin september 1999 dus een jongedame voor. Wel, ik moet eerlijk toegeven dat ik niet had gezien dat dat specifieke nieuwswaarde had. Anderen daarentegen wel, en nog in september zijn die beginnen snuffelen. Dat leidde tot een eerste krantenartikel. In die eerste ronde lag Udekem in Zoutleeuw. Op een vrijdagmiddag, het moet 1 oktober van dat jaar geweest zijn, lag het plots in Herent. Toen heb ik eens heel zwaar gelachen, want dat kon gewoon niet.”

“Het werd een *vaudeville*,” zo zegt Van Ermen. De heemkundige kring van Bierbeek belegde een volksvergadering met wat zij noemden ‘alle betrokken partijen’, waaronder dus Van Ermen. “Ze hebben mij onmiddellijk het woord gegeven en vroegen waar ik dacht dat Udekem lag. Volgens mij was dat het Vijverhof in Korbeek-Lo, en ik had daar voldoende aanwijzingen voor. Ik hoopte dat de mensen uit Herent niet beleedigd zouden zijn, maar die waren zeer tevreden. In een vijftien jaar oud boek had iedereen namelijk gelezen dat het Duigemhof of Dudekemhof in Herent niks te maken had met Udekem.”

“Nu, vanaf dat moment was ik zedelijk verplicht er een artikel over te schrijven. Ik heb alle dokumentatie van mijn doctoraat bovengehaald en daar zijn twee artikels uit voortgekomen waarin ik beweer dat Udekem in Korbeek-Lo ligt. Ik probeer daar onze goeie ouwe historische methode op toe te passen: de eerste vermeldingen van de familie laten ons niet toe met zekerheid iets te zeggen, maar stilaan kan je het beeld scherper en scherper stellen.”

“Wat Zoutleeuw betreft”, aldus Van Ermen, “daar hebben veel mensen zich laten misleiden door een artikel waarin sprake is van een Udekem die inwijkt in Zoutleeuw op het einde van de dertiende eeuw.” Maar waar die bewuste inwijkende Udekem vandaan kwam,

daar ging het om, zo zegt de historicus. “Hoe zit het dan met Herent? Er was in het Leuvense zowel een familie van Udekem als een familie van Tudekem. In een inventaris van 1964 van de schepenbanken van het kanton Leuven staat verkeerdelijk t’Udekem voor dat Herentse Tudekem en

“Als iemand nu bewijst dat de Udekems toch uit Zoutleeuw komen, zal ik ruiterlijk toegeven dat ik mij vergist heb, maar voorlopig blijft het stil op alle fronten”

vlak. Zij kunnen echter heel grondig werk leveren. Voor mij was het intellectueel bevredigende aan dit onderzoek opnieuw die bronnen te gaan bekijken voor je kunt komen tot een heel nieuwe samenhang en bewijsvoering.”

OPVOEDING

Om al die oude oorkonden te kunnen lezen moet je wel vlot het geschrift van die middeleeuwen kunnen lezen, en is die kunst niet wat aan het verdwijnen? “Studenten tweede kandidatuur met hun paleografie (de wetenschappelijke studie van het oude schrift, mvs, tvn, kd) moeten niet denken dat ik hen zit te martelen. Ik laat hen niks doen wat ik zelf ook niet gedaan heb. Of nog veel straffer. De huidige licentiestudenten zitten met ongeveer vijftientig in het keuzevak paleografie. Dat doet mij plezier en ik probeer het dan ook boeiend te houden. Zo hebben we de laatste wilsbeschikkingen van Charles de Gaulle gelezen en instructies van Maria-Theresia over de opvoeding van haar kinderen. Meer en meer mensen, zo heb ik de indruk, zien opnieuw in hoe belangrijk het is je bronnen te kunnen lezen.”

Kan zo’n onderwerp volgens hem de interesse voor het verleden aanwakkeren? “Ik heb moeten ondervinden dat dit het bredere publiek wel aanspreekt. De media spelen daar natuurlijk ook een rol in: zoek een journalist die het goed kan opschrijven

bronnenkritiek is het alleszins het tijdvak dat de meeste inspanningen vraagt. Studenten zullen ook vaker opteren voor iets waar ze aansluiting bij voelen. Toegegeven: toen ik geschiedenis begon te studeren vond ik de negentiende eeuw en de wereldoorlogen veel interessanter. Pas in de loop van mijn studies ben ik bekeerd tot de middeleeuwen. Neen, dat het geslacht Van Ermen al eeuwenlang in Leuven te vinden is, speelde niet mee. Wij zijn geen ridders of zo, maar in 1269 was er een hereboer uit Holsbeek die Godfried van Erembodegem heette. Je kan zijn familie in Holsbeek volgen tot ze uitwijkt naar Sint-Pieters-Rode. De naam wordt dan stilaan afgekort tot ‘Van Ermbegem’ en ‘Van Ermegem’, maar dan zit ik met een gat van zo’n honderd jaar tot mijn eerste voorouders opduiken in de parochieregisters van Sint-Pieters-Rode. Ik heb daar helaas nog lang niet zoveel tijd in gestoken als ik had kunnen doen, maar ik hoop het toch ooit eens te kunnen uitdiepen.”

Tijl Vanneste
Matthieu Van Steenkiste
Kristof D’Exelle

foto’s: Steven Van den Eede

Middelpunt: Hoger onderwijs en GATS

Tegelijk met oprichting van de Wereldhandelsorganisatie (WTO) in 1994 tekenden een groot aantal lidstaten van de WTO de *General Agreements on Trade in Services* (GATS). Deze akkoorden zijn een eerste aanzet tot de liberalisering van de wereldwijde handel in diensten en bevatten een aantal basisprincipes die de GATS-leden moeten toepassen. Centraal in deze principes staan de *Most-Favoured-Nation* (MFN) *treatment*, *national treatment* en *transparency*. In mensentaal respectievelijk: 'behandel geen enkel GATS-lid beter dan een ander', 'behandel ondernemers uit een GATS-lid op dezelfde manier als je eigen binnenlandse ondernemers' en zorg ervoor dat de spelregels voor iedereen duidelijk zijn. Verder bepaalt de GATS dat lidstaten op een actieve manier moeten werken aan de liberalisering van diensten. De leden doen dit in de vorm van *commitments* of verbintenissen. Door middel van deze commitments verbinden de lidstaten zich ertoe om GATS toe te passen op een bepaald domein van de diensten. Commitments worden bilateraal onderhandeld en gesloten, maar automatisch uitgebreid naar alle lidstaten omwille van het MFN-principe, tenzij een land dat de verbintenis sluit een uitzondering aanvraagt. Stel: België gaat een commitment aan met Canada dat zegt dat Canadese verzekeraars zich in België mogen vestigen zonder bijkomende voorwaarden. Volgens het MFN-principe moet België dan alle verzekeraars uit de GATS-leden dezelfde voorwaarden bieden, tenzij België een uitzondering aanvraagt voor Canada. Bij discussie voorziet de GATS in een geschillenkom-

missie, die straffen in de vorm van financiële compensaties kan opleggen aan leden die zich niet aan de regels houden.

Sinds enkele maanden is er enige commotie ontstaan rond de GATS. Aanleiding hiertoe is een nieuwe onderhandelingsronde die afgelopen maand van start ging in Geneve. In deze onderhandelingen trachten de WTO-lidstaten en de WTO het eens te worden over de soorten diensten die men op de vrije markt wil gooien en verdere commitments die men zal sluiten. Een van de diensten die hierbij ter sprake wordt gebracht, is onderwijs en meer bepaald het hoger onderwijs. Dit baart velen zorgen, temeer omdat Europa reeds commitments met betrekking tot onderwijs heeft aangegaan binnen GATS en België geen uitzondering heeft aangevraagd. Niemand lijkt echter precies te weten welk soort onderwijs onder deze commitments valt. Zeker is wel dat de grote handelsblokken de messen alvast geslepen hebben. Zoals u verder op deze pagina kan lezen, kijkt vooral Amerika reikhalzend naar de Europese 'onderwijsmarkt'. De hamvraag van de onderhandelingen zal zijn of het publieke onderwijs — zoals we dat in Vlaanderen en in grote delen van Europa kennen — onder de kommersiële diensten zal vallen die men onder GATS wil liberaliseren. Op pagina 9 maken we de oefening voor Vlaanderen. Tot slot schetsen we op diezelfde pagina mogelijke gevolgen en gevaren van de uitvoering van de GATS-akkoorden.

AMERIKA WIL VIA WTO ONDERWIJS LIBERALISEREN

Europese Unie wacht af

Voor ons is het bijna een vanzelfsprekendheid dat we belastingen betalen en in ruil daarvoor (kwasi-) gratis onderwijs kunnen genieten. Die visie komt nu onder druk te staan. De Verenigde Staten staan immers te popelen om van onderwijs een wereldwijd verhandelbare dienst te maken in het kader van *General Agreements on Trade in Services* (GATS).

Op 18 december 2000 deden de Verenigde Staten een voorstel aan de *Council for Trade in Services* van de WTO waarin ze hun visie op de liberalisering van het onderwijs verduidelijken. Het voorstel 'beperkt' zich tot hoger onderwijs, volwassenenonder-

wijs, volwassenenonderwijs en training. Verschillende obstakels moeten hiertoe verdwijnen, zoals het verbod voor buitenlandse instellingen de drie types onderwijs aan te bieden of het verbod voor deze instellingen diploma's te mogen uitreiken. Even problematisch zijn de maatregelen die een lokale partner voorschrijven voor buitenlandse ondernemers die zich op de onderwijsmarkt van een land willen begeven. Alle wettelijke restricties op de elektronische overdracht van studiemateriaal moeten verdwijnen.

NIEUW-ZEELANDER

Deze visie wordt gedeeld door Mike Moore, de directeur-generaal van de WTO. In een speech, drie weken na zijn aantreden in september 1999 in Berlijn, bepleitte deze Nieuw-Zeelander de snelle vrijmaking van de dienstenmarkt, met een klemtoon op onderwijs. Als een van de belangrijkste redenen daartoe had hij het over de toenemende mogelijkheden van elektronisch dienstenverkeer. Onderwijs kan immers makkelijk via het internet worden aangeboden. Amerika wijst er ook op dat de kenniseconomie zorgt voor het ontstaan van vele nieuwe onderwijsvormen die voornamelijk gericht zijn op de noden van een specifiek beroep. Zo bieden grote bedrijven nu reeds zeer specifieke onderwijsprogramma's aan voor hun werknemers.

De VS is voorlopig de enige onderhandelingspartner die een voorstel heeft ingediend inzake de liberalisering van hoger onderwijs. Een aantal Aziatische landen hebben echter al laten weten dat zij de mening van de VS delen. In vele Aziatische landen heeft de herstructurering van de staatsuniversiteiten immers geleid tot het toelaten van private universiteiten. Verschillende buitenlandse organisaties hebben reeds de toestemming gekregen om er hoger onderwijs in te richten. De Maleisische regering nam zelfs een beleidsvoorstel aan waarin ze universiteiten aansporen om contracten te sluiten met de bedrijfswereld om zo zelf een deel van de onderwijskosten te dragen.

KONTRAKTEN

De Europese Unie (EU) lijkt voorlopig de kat uit de boom te kijken. Volgens de Europese Commissie is er binnen de EU consensus over de noodzaak om onderwijs open te stellen voor uitwisseling, mobiliteit en de elektronische snelweg. Ook wil de Commissie de samenwerking tussen onderwijs en het bedrijfsleven vergroten: bedrijven kunnen belangrijke partners worden in het leerproces en de kansen op tewerkstelling voor de afstuderenden verhogen. Toch benadrukt de Commissie dat het hier vooral om lokale partners moet gaan. Het respect voor de culturele en taalkundige eigenheid van volkeren en regio's is immers een van de pijlers van het onderwijsbeleid van de Unie.

Hoewel het creëren van een ruimte van vrij verkeer van diensten ook een van de opdrachten van de Unie is,

ziet men binnen de EU onderwijs niet als een dienst die volledig moet onderworpen worden aan het vrije verkeer. De EU is evenwel bevoegd om "een bijdrage tot onderwijs en opleiding van hoog gehalte" te leveren. Het communautaire optreden beperkt zich tot "een bijdrage", is gericht op "aanmoediging" en "bevordering" van de samenwerking tussen lidstaten en onderwijsinstellingen en is aanvullend, ondersteunend en versterkend. Bij dit alles blijven uiteindelijk de lidstaten verantwoordelijk voor de inhoud en de opzet van hun onderwijsstelsels.

ALLERSLIMSTE

Net als de EU stellen de ontwikkelingslanden zich zeer terughoudend op. Dit mag niet verwonderen, omdat deze landen nog maar pas beginnen aan de uitwerking van hun hoger onderwijs in de vorm van staatsuniversiteiten. Zij vrezen dat buitenlandse onderwijsverstrekkers hun beste professoren zullen wegkapen door hen een veel hoger loon aan te bieden. Bovendien zal privee-onderwijs veel te duur zijn voor hun eigen onderdanen en hebben de regeringen van de ontwikkelingslanden niet voldoende geld om iedereen een studiebeurs te geven. Bijgevolg kunnen alleen de rijkste en eventueel de allerslimste het dure en meer kwalitatieve privee-onderwijs volgen. Doordat dit elite-onderwijs de grootste kansen op de arbeidsmarkt biedt, komt het publieke onderwijs in een neerwaartse spiraal terecht. Zo is een nationaal onderwijssysteem ontworpen alvorens het is opgericht. De WTO is echter doof voor deze argumentatie.

Ontwikkelingslanden vrezen dat buitenlandse ondernemers hun beste proffen zullen wegkapen

Volgens Mike Moore zullen de arme landen juist winnen bij een liberalisering van het onderwijs. De overheid moet immers geen dure investeringen meer doen met belastinggeld. Het is veel goedkoper voor de overheid om een buitenlands produkt via de computer te laten importeren.

Met hun voorstel aan de *Council for Trade in Services* hebben de VS duidelijk de deur opengezet om de onderhandelingen over de opening van de onderwijsmarkt te starten. De grote vraag is of Europa en de ontwikkelingslanden in staat zullen zijn om het been stijf te houden in de koehandel die binnenkort ongetwijfeld op gang komt binnen de GATS-onderhandelingen. De uitspraken van Euro-pees commissaris voor Handel Pascal Lamy in december vorig jaar geven alvast geen aanleiding tot optimisme. Hij stelde dat de Commissie geen vragende partij is voor de deregulatie en privatisering van publieke sectoren als onderwijs. In één adem stelde Lamy echter ook dat de EU een eerlijke toegang wil krijgen voor de eigen dienstverleners in dergelijke sectoren in derde landen. Volgens de man waren beide stellingen niet kontradictorisch. Benieuwd of de WTO dezelfde mening is toegedaan.

Nikolas Cloet
Loes Geuens

(foto Sam Algoet)

wijs en de onduidelijke term 'training', die zowat alles kan betekenen waar enige praktische ervaring wordt opgedaan. Hoger onderwijs wordt in het voorstel zeer ruim opgevat: zowel academische als eerder praktijkgerichte opleidingen worden gevisieerd, ongeacht of zij tot een diploma leiden of niet. Lager en middelbaar onderwijs staan niet ter discussie. De Amerikanen geven toe dat onderwijs een belangrijke bevoegdheid van de overheid blijft, maar stellen tevens dat de meeste landen toelaten dat er een privé-onderwijs bestaat naast een staatsonderwijs. Hun voorstel is dan ook enkel gericht tot landen die privé-onderwijs toestaan, niet voor landen die exclusief openbaar onderwijs toestaan. Het is de bedoeling dit privé-onderwijs te ondersteunen en internationaal te laten groeien.

Studeren met een voucher

Sinds enkele weken wordt in Genève de ministeriële WTO-konferentie van het najaar voorbereid. Die moet het pad effenen voor de vrijhandel in onderwijs. Pogingen om de gevolgen te overdenken is voer voor pessimisten.

De *General Agreements on Trade in Services* (GATS) blinken uit in onduidelijkheid. Het nu bijna zeven jaar oude akkoord kwam dan ook haastig tot stand onder grote politieke druk. Want de GATT-akkoorden voor vrijhandel van goederen dreigden na vijftig jaar hun verzadigingspunt te bereiken. In de twintigste eeuw verschoof het zwaartepunt van de economische activiteit immers van de sekundaire sektor, de industrie, naar de tertiaire. Op zoek naar markuitbreiding viel het oog van de grote mogendheden dus op het nog onontgonnen terrein van de dienstensektor. De vaagheid van het GATS-akkoord garandeert dat principieel alle diensten voor vrijhandel in aanmerking komen.

De mislukte WTO-top in Seattle bracht uitstel maar geen afstel voor de liberalisering van onderwijs en gezondheidszorg. De volgende conferentie in Katar zal niet verzanden in rellen en voor ons onderwijs ziet het er niet goed uit. De Europese Unie heeft binnen GATS immers reeds verbintenissen met betrekking tot onderwijs aangegaan en België heeft geen uitzonderingen aangevraagd. In principe moeten dus alle onderwijsnivo's - van lager tot en met volwassenenonderwijs - zich openstellen voor vrijhandel.

STAMPEN

Onderwijs is bij uitstek een geestelijk goed. De invulling van onderwijs als handelsprodukt vergt dus enige creativiteit. De GATS onderscheidt vier handelsvormen: grensoverschrijdende diensten, buitenlandse consumptie, kommersiële aanwezigheid en individuele aanwezigheid. Onder de eerste categorie vallen instellingen die in een ander land afstandsonderwijs organiseren, zoals virtuele universiteiten. Buitenlandse consumptie gaat om studenten die hun studies niet in eigen land 'konsumeren'. Kommerciële aanwezigheid betekent dat onderwijsinstellingen in een ander land een kampus uit de grond stampen. De laatste handelsvorm betreft de mobiliteit van docenten: professoren die lesgeven aan buitenlandse instellingen.

Internetonderwijs, levenslang leren, toenemende internationale mobiliteit en specialisatie zijn enorme uitdagingen en groeimogelijkheden voor de handel in onderwijs. Voorwaarde is wel de opheffing van een aantal handelsbarrières. De vrije toegang tot de onderwijsmarkt vereist het aan banden leggen van overheidsinmenging. Die inmenging kan de vorm aannemen van immigratiebeperkingen op uitwisselingen, het niet erkennen van buitenlandse equivalenties en diploma's, monopolies in de vorm van publiek onderwijs, enzovoort. Ook subsidies voor nationale onderwijsinstellingen zijn een vorm van concurrentievervalsing.

De gevolgen van een ver doorgedreven liberalisering van het onderwijs zijn nauwelijks te overzien. In afwachting van de onderhandelingen zijn alle toekomstvoorspellingen aangewezen op de GATS-principes. Een professor uit Auckland University in Nieuw-Zeeland maakte de denkoefening. In een onverkort GATS-scenario zouden nationale overheden geen enkele controle meer hebben over het aantal instellingen in een bepaalde regio, over het onderwijsaanbod in de verschillende disciplines, over het aantal uitgereikte diploma's of over het aantal docenten. De overheid kan dus niet meer waken over de kwaliteit van onderwijs en onderzoek: eindtermen en toegangsbeperking worden verboden.

Voor kleinere of zwakkere landen zou GATS neerkomen op een uitverkoop van het eigen onderwijssysteem aan een handvol grote transnationale onderwijskorporaties. In combinatie met de informatisering noopt dat tot een drastische afslanking van het professorenkorps. Afschaffing van subsidies voor onderwijs dringt trouwens ook het studentenaantal snel terug. Studenten moeten dan immers een volledig kosten-dekkend inschrijvingsgeld ophoesten. Daarnaast zijn sociale voorzieningen aan onderwijsinstellingen in hun bestaan bedreigd.

OPHOESTEN

Het onderwijslandschap van de toekomst bestaat uit begoede studenten die instant lesmodules volgen bij kleine groepen rondtrekkende professoren. De voertaal wordt uiteraard Engels. De implementatie van GATS negeert de eis dat onderwijs nauw moet aansluiten bij de cultuur van de regio. Mega-onderwijsprojecten, gebaseerd op één enkel waardensysteem, spelen slechts in op de noden van de bedrijfswereld die hen financiert. Liberalisering zou kunnen leiden tot beperkte keuzemogelijkheden en kulturele verschraling.

Het Vlaams kabinet van onderwijs lijkt alvast te berusten in de nakende liberalisering van het onderwijs. Voorzitter van de Vlaamse Vereniging voor Studenten (VVS), Rob Tilmans, bevestigt dat men zich concentreert op het verzachten van de bittere pil. Een gevolgde piste is een *voucher*-systeem ter vervanging van de gewraakte subsidies aan onderwijsinstellingen. Vouchers zijn studiecheques die de overheid toekent aan elke student. In principe moeten die toereikend zijn om de astronomisch hoge inschrijvingsgelden te dekken. De student kan die som besteden naar eigen goeddunken. Dus ook aan buitenlandse opleidingen.

Hoewel de WTO volgens haar beginselverklaring streeft naar "een groter welzijn voor de bevolkingen van haar lidstaten", betekent de naakte implementatie van GATS in onderwijs een democratisch deficit. Het akkoord ontzegt nationale overheden de mogelijkheid om via een eigen onderwijssysteem met democratische toegang de participatie van haar burgers aan het politieke en economische leven te bevorderen en de sociale kloof te dichten.

Nele Spaas

Amerika-Vlaanderen: drie-nul

De spelers zijn de Verenigde Staten en Europa, de inzet betreft de vrije toegang tot de Europese onderwijsmarkt, het middel is GATS. In principe kan het de Amerikanen weinig tot niets schelen hoe Europa zijn onderwijs inricht, zolang ze zelf maar vrij kunnen concurreren met de Europese onderwijsinstellingen. En vrije concurrentie betekent in deze dat Amerika hoger onderwijs wil aanbieden in Europa onder dezelfde voorwaarden als de Europese inrichters. Dit kan indien het Europese hoger onderwijs onder GATS valt.

Vooralsnog is echter onduidelijk of het huidige Europese hoger onderwijs onder de 'kommerciële diensten' valt die volgens de GATS dienen te worden geliberaliseerd. Vast staat dat de WTO kommerciële diensten zeer ruim wenst te interpreteren. Het omvat alle sectoren - dus ook onderwijs - "met uitzondering van de diensten die onder het gezag van de overheid vallen". Deze uitzondering omvat volgens het secretariaat-generaal van de WTO diensten die *noch* op kommerciële basis werken, *noch* met één of meerdere dienstverleners concurreren. Om op de vraag of onderwijs een kommerciële dienst is te kunnen antwoorden, moet we nagaan of het hoger onderwijs aan deze criteria voldoet. We maken de denkoefening voor de Vlaamse universiteiten.

Wanneer we naar het Vlaamse onderwijslandschap kijken, stellen we eerst en vooral vast dat er sprake is van controle door de overheid - private instellingen van het type European University buiten beschouwing gelaten. Dingen als overdrachten-regelingen, aantal studiepunten en diplomering worden geregeld in onderwijsdekreten. Daartegenover staat echter de verregaande autonomie van de instellingen. Zo vullen de universiteiten de studierichtingen die ze aanbieden in zoals ze willen en heeft iedere universiteit zijn eigen systeem voor kwaliteitszorg. Herinner u ook het Plan Dillemans, dat een rationalisatie van het onderwijslandschap beoogde vanop centraal nivo en dat werd afgeschoten omdat de Vlaamse rectoren niet eens bereid waren om studierichtingen die in hun respectievelijke universiteiten op anderhalve prof en een handvol studenten draaiden samen te voegen. Amerika-Vlaanderen: één-nul.

De volgende vraag is of de Vlaamse universiteiten op kommerciële basis werken. In Vlaanderen is er sprake van een gemengd financieringsstelsel. Bij de universiteiten spreekt men van een eerste, tweede, derde en vierde geldstroom. De eerste drie geldstromen bevatten het geld dat de overheid ter beschikking stelt voor de werking en het onderzoek van de universiteiten. De vierde geldstroom is dan de financiering die afkomstig is uit de privésector. Deze laatste geldstroom kan allerlei vormen aannemen: het inschrijvings- en eksamengeld dat studenten betalen, sponsoring door bedrijven en inkomsten uit de dienstverlening van de universiteit aan de privésector. In 1999 waren de priveegelden voor alle Vlaamse universiteiten samen goed voor tien miljard frank of één vierde van de totale financiering. Het aandeel van deze inkomsten - en dan vooral de inkomsten uit het kontraktonderzoek met de privésector - zitten in een stijgende lijn: tussen 1997 en 1999 een stijging van één procent of een half miljard frank. De Vlaamse universiteiten werken dus minstens ten dele op kommerciële basis. Amerika-Vlaanderen: twee-nul.

Een laatste criterium betreft het feit dat de onderwijsinstellingen met elkaar in concurrentie treden. Ook hier kunnen de Vlaamse universiteiten bezwaarlijk argumenteren dat dit niet zo is. Binnen Vlaanderen is de strijd om de inschrijfsijfers alom bekend, maar ook buiten Vlaanderen concurreren de universiteiten met andere onderwijsinstellingen. Zo wordt er in het buitenland duchtig reclame gemaakt voor prestigieuze masteropleidingen. Amerika-Vlaanderen: drie-nul.

Het lijkt er dus op dat de VS een stevige argumentatie kan opbouwen om te bewijzen dat het Vlaamse universitaire onderwijs minstens ten dele privaat onderwijs betreft en geen publiek onderwijs. Vlaanderen kan natuurlijk weerwoord bieden door te stellen dat het private aandeel miniem is en dat het globale beeld en de democratiserende filosofie belangrijker zijn. Of dit voldoende zal zijn om de Amerikanen en vooral de andere WTO-leden te overtuigen, is nog maar de vraag.

(lg)

(foto Sam Algoet)

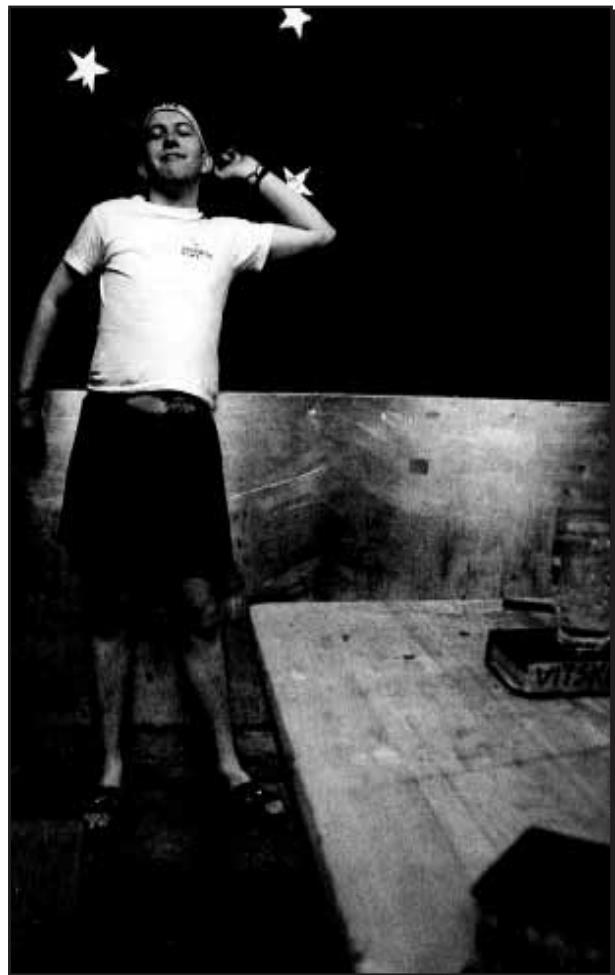
FAKts of Life: konseptie - gratis vaten - dood

Wat de Elfstedentocht is voor de doorgewinterde Fries, is FAKts of Life voor de goed gemarineerde kroegtijger. Een uitputtingslag van stempeltje naar stempeltje, met aan het einde: de gelukzalige roes van de overwinning. Omdat FAKts niet voor doetjes is, stuurde Veto een team drogelevers-met-jaren-ervaring op pad. Een bloemlezing uit hun logboek.

21.05 uur: Voorzien van een stevige *fond* Almafrieten, en vastbesloten om deze avond alle fakbars van Leuven te bezoeken, verlaten we de redaktielokalen van Veto. We trekken richting Heverlee op zoek naar het eerste gratis vat.

21.20 uur: In 't ElixIr zijn de burgies nog druk bezig het kafee in te richten met als thema 'konseptie'. Door een symbolische vagina met het obligate schaamhaar treden we de VTK-fakbar binnen. Een paar vroege vogelen, sorry: vogels, hangen al aan de toog, en een enkeling toont zelfs interesse voor de match Panathinaikos - AC Milan op tv. Navraag leert ons dat de bezemstelen met eierdoosjes eigenlijk eierstokken moeten voorstellen. De Bloody Mary is dan weer een smakelijkere versie van het vrouwelijke menstratievocht.

21.32 uur: De eerste gratis pintjes van de avond passeren de toog. Stilaan penetreert er ook wat meer volk het kafee. Een minder handige (of feministische?) bezoeker vernielt al meteen de kunstmatige vagina. Gelukkig zijn er genoeg ingenieurs in de buurt die dit vrouwelijke geslachtsdeel weer klaar krijgen.

Winnaar van de FAKts of Life

Aan FAKts of Life was een wedstrijd verbonden. Wie de moed had alle deelnemende fakbars te bezoeken, maakte kans op vijfhonderd gratis pinten, dit zijn vijftig pintjes in elke fakbar. Je moest hiervoor een stempeltje vragen op het deelnemingsformulier. Een stempeltje van de Sportzak was niet nodig, aangezien deze fakbar gesloten was. Uiteindelijk zijn er op het buro van Kringraad een twintigtal volledig ingevulde kaarten binnengekomen.

De schiftingsvraag verbonden aan de wedstrijd was hoeveel vaten er getapt zouden worden door de deelnemende fakbars op de avond van FAKts of Life. Dit bleken er achtenveertig te zijn, met de Dulci als uitschieter met elf vaten. De schatting van Eefje Vandensavel van tweede kandidatuur archeologie bleek het dichtst bij de waarheid te liggen. Ze zat er met zevenenveertig vaten ééntje naast. Vijftig pintjes staan in elke Leuvense fakbar op haar te wachten. Let wel, deze dienen gekonsumeerd te worden voor de paasvakantie.

(tv)

22.20 uur: We verlaten 't ElixIr en willen om het hoekje ook nog de Sportzak, de nieuwe fakbar van Apolloon, bezoeken. Helaas blijkt de Zak vanavond gesloten aangezien Apolloon deze avond een fuif heeft in de Albatros. Iemand begint al te zingen "Waar is Apolloon, tjallalala.", maar niet getreurd, ook buiten de ring is in Leuven plezier te vinden.

22.36 uur: De Gnorgl, de fakbar van de boerenkotters, is voor veel Leuvense studenten nog een goed verborgen schat. Toch is het best wel fijn toeven in dit etablissement, gelegen in de schaduw van de kerk van Heverlee, en dit niet alleen omwille van de LBK-traditie om laat op de avond te *streaken* rond de kerk. Ook hier is het — gezien het vroege uur — nog vrij rustig. Gezellig aan de toog mogen we ook in de Gnorgl meegenieten van een gratis vat. Een deel van het gezelschap wil eigenlijk liefst in de Gnorgl blijven zitten omwille van het mannelijk schoon achter de toog. Helaas, we moeten verder want er staan nog zeven andere fakbars op de kaart.

23.12 uur: We nemen afscheid van de werkmensen in ons gezelschap want die moeten morgen weer vroeg opstaan, en gezwind beginnen we aan de lange wandeling naar Doc's Bar. Onderweg komen we opnieuw voorbij 't ElixIr, maar we kunnen de drang om weer binnen te gaan, bedwingen.

23.42 uur: De fakbar van Medica staat vanavond in het teken van *dementie*. Enkele attributen in het kafee roepen inderdaad dergelijke associaties op. Vooral het retro-model haardroger — recht uit een kapsalon uit de *sixties* geplukt — is opvallend. De bedoeling van de lakens aan het plafond ontgaat ons echter volledig. Dat was meer iets voor 't ElixIr geweest.

23.59 uur: De Doc's Bar staat afgeladen vol en aangezien het gratis vat hier pas om één uur begint, besluiten we al na één pintje om andere oorden op te zoeken. Op weg naar het bruisende centrum van de stad houden we nog even halt aan de Albatros om alsnog een glimp op te vangen van onze goede vrienden van het Sportkot.

0.20 uur: Ekonomika heeft sinds kort een nieuwe fakbar in de Tiensestraat, en blijkbaar slaat de nieuwe Dulci wel aan bij de studenten ekonomie want in het kafee kun je over de koppen lopen. Wanneer het gratis vat wordt aangekondigd, beweegt de mensenmassa zich meedogenloos toogwaarts. Bij de eerste slachtoffers bevindt zich onder andere de hoofdredaktrice van een berucht Leuvense studentenweekblad. Wij sturen onze bevalligste deernes om bier, en tussen al het mannelijke geweld slagen zij er gelukkig toch in om de nodige pintjes te bemachtigen. Intussen luisteren wij gewillig naar de monoloog van een zatte ekonomist die net een kants achter de rug heeft. Even later slagen we er met lichte dwang in deze sympathieke jongen — het is ons nog steeds niet duidelijk of het hier nu ging over Bassie of Adriaan of een combinatie van de twee — te overtuigen om toch maar zijn bed op te zoeken.

0.52 uur: Bij het buitengaan worden we nog even aangesproken door de preses van Ekonomika in het sappige West-Vlaams, dat hij als geen ander beheerst. Hij deelt ons mee dat het gohervermeld Bassiecreatuur vrijdag de verhadering van Kringraad onveilig haat maken in een smoking. Niet goed wetend wat met deze informatie aan te vangen trekken we naar de Gelule, de fakbar van Farmacie. Op gratis bier in deze fakbar rekenen we niet echt. Het gratis vat was er reeds om 23.30 uur gegeven.

0.58 uur: Als we de Gelule binnenvallen blijkt het vat echter nog steeds niet op! We besluiten ons imago hoog te houden en op eigen houtje het resterende bier te konsumeren. Evenwel zonder succes. Als we noodgedwongen de Gelule verlaten om het laatste vat van de avond in de Pavlov mee te pikken blijven er nog steeds gratis pintjes achter in de tapkraan. Simultaan met FAKts zijn de meisjes die ons vergezellen bezig met een vergelijkend fakbarsanitaire onderzoek. Ze weten ons te vertellen dat de Gelule met voorsprong de prijs voor vuilste vrouwentoilet wegkaapt. Ook met deze informatie weten we niet echt veel aan te vangen.

1.37 uur: Juicht volkeren der aarde, want als we aankomen in de Pavlov is het vat net aangesloten. Thema van deze fakbar is de dood en men serveert er in die zin doelge-

richte cocktails. De psychologen hebben hun fakbar zonder twijfel het mooist ingekleed. In het kafee is het gezellig druk, net als in het zaaltje achteraan waar een fuif van antropologie plaatsvindt. We verlaten na een aantal pintjes de Pavlov met nog drie fakbars voor de (burps) boeg. Na een fikse wandeling van welgeteld tien meter bereiken we het Huis Der Rechten. In het HDR hebben we de eer de laatste klanten te zijn. Na onze passage wordt de rechtenfakbar gesloten.

3.01 uur: In Politika Kaffee is nog wel veel volk. Thema daar is de puberteit. Een van de tappers heeft er blijkbaar speciaal zijn haar voor laten knippen. De combinatie Cristal (HDR) en Primus (Politika) aan het einde van onze zware tocht bevalt de meesten niet echt. Na één pintje gaan we op weg naar de laatste kroeg op onze tocht, de Fakbar Letteren. Aangekomen in de Fak krijgen we een laatste stempel-

tje op onze deelnemingskaart. We hebben onze tocht succesvol afgewerkt, veel gratis bier gehad en zeker veel plezier.

4.55 uur: Na nog een paar pintjes verlaten we deze laatste fakbar om eens op een andere plaats dan op de toog in slaap te vallen. Slaapwel en tot volgend jaar op FAKts.

Björn Mallants
Tijl Vereenoghe
Foto's: Jeroen Op de Beek

Schaakspel in de jurykamer

Thaleia is een toneelgezelschap van zowel studenten als oudstudenten van de KU Leuven. Sinds 1996 brengen ze ieder jaar een toneelstuk en dit jaar viel de keuze op *Twelve angry men*. Karen Saeys nam voor het eerst de regie waar over een uitzonderlijk grote groep van vijftien acteurs.

Waarschijnlijk zijn veel mensen vertrouwd met het verhaal. Twaalf juryleden moeten oordelen of een migrantenjongen al dan niet schuldig is aan de dood van zijn vader. Enkel jurylid 8 is niet overtuigd dat de beschuldigde verantwoordelijk is voor de moord en zet de andere juryleden aan de bewijzen grondig door te nemen. Oorspronkelijk werd het verhaal geschreven door Reginald Rose, maar het was de film van William Friedkin die de basis vormde voor het stuk dat Thaleia brengt. De dialogen van de film blijven grotendeels bewaard, maar worden door de spelers wel anders ingevuld.

SURREALISTISCH

Inhoudelijk ligt de nadruk op de 'drie-hoeksverhouding' tussen de beschuldigde, jurylid 3 en jurylid 8. Karen Saeys gaf elk van deze figuren een andere invulling dan in de film. Jurylid 8 vervult in de film bijna een heiligenrol: hij is het die benadrukt dat het om een mensenleven gaat en de rest van de juryleden aanzet de bewijzen kritisch te benaderen. De regisseur beklemtoont eerder de beredeneerdheid van deze figuur — nu gespeeld door een vrouw — die de andere juryleden indoktrineert om zo haar gelijk te halen.

Jurylid 3 verzet zich daar het sterkst tegen, vooral om persoonlijke redenen: hij ziet in de beschuldigde zijn zoon die hem

het mes in de borst heeft gestoken. Derde figuur binnen het trio is de beschuldigde, die een merkkelijk belangrijker rol speelt dan in de film. In een aantal passages treedt deze persoon op het toneel. Zijn verschijning is puur lichamenlijk: zijn stem werd hem immers figuurlijk — en daarom ook letterlijk — ontnomen. Hij vormt de schakel tussen de toeschouwers en de toneelspelers door beide partijen te wijzen op zijn mens-zijn.

Het was geen gemakkelijke opdracht dit verhaal op een originele manier in beeld te brengen, gezien het hele toneelstuk zich afspeelt in één gesloten ruimte. Een schaakbord siert als een schilderij de jurykamer. De zwarte vlakken verwijzen naar de medestanders van jurylid 3. Rood vervangt het traditionele wit van het schaakbord gezien het bijna 'duivelse' karakter van jurylid 8. De pionnen verwijzen naar de strijd tussen de twee partijen. Af en toe wordt het spel letterlijk stilgelegd: dan treedt de beschuldigde in een korte surrealistische passage op de voorgrond. Live saksofoonmuziek begeleidt deze intermezzo's. Daarnaast kan de toeschouwer ook genieten van fragmenten uit de soundtrack van *Breaking the waves*.

OORDEEL

Muziek en spel maken van Thaleia's interpretatie een spannende, maar ook spannende voorstelling. De toeschouwer wordt zelf jurylid en oordeelt mee over het lot van de beschuldigde. *Twelve angry men* is

een verhaal over vertwijfeling, keuzes maken en de gevolgen van beslissingen inzien. Het menselijk oordeel is immers subjectief. En dat is wel het enige waar je zeker van bent na het zien van Thaleia's opvoering.

Iris Dierckx

(foto Johan Coart)

Voorstellingen op 12, 13, 15 en 17 maart, telkens om 20 uur in Teater Malpertuis, Redingenstraat 4. Kaarten: 200/250 frank via e-mail: thaleiagoeson@yahoo.com of telefonisch op 0477/57.20.43. Voor meer informatie: www.geocities.com/thaleiagoeson/1.html.

Nog steeds fantastische filmtickets gratis

Van 9 tot 24 maart overschaduwden de gruwelen van het negentiende Internationaal Festival van de Fantastische Film in navolging van een jaarlijkse traditie de Brusselse binnenstad. Menig trillerfan laat er zich moedwillig en gedurende drie volle weken de stuipen op het lijf jagen.

De trouwe Veto-lezer mag niet op het appèl ontbreken en daarom gooien we maar liefst zestig gratis filmtickets voor de leeuwen. Volgende films mag u gratis ende voor niks gaan bekijken:

- **The Unknown**, woensdag 14 maart: Vijf biologen reizen naar een afgelegen gebied om een woud te onderzoeken dat enkele

jaren voordien afbrandde. Na de eerste dag van verkenningen ontdekken ze een niet te identificeren object. Deze gebeurtenis markeert het begin van een week getekend door horror, paranoia en waanzin. Debuterend langspeelfilmregisseur Michael Hjorth heeft met *The Unknown* een film gemaakt die erin slaagt op een efficiënte manier rillingen over je rug te jagen zonder dat daar een nerveus bewegende kamera aan te pas komt.

- **In China they eat dogs**, dinsdag 20 maart: Arvid en Harald zijn broers, maar dat is dan ook het enige wat ze met elkaar gemeen hebben. Arvid is een saaie bankbediende, Harald een keiharde gangster. Op een dag verijdelt Arvid een bankoverval en wordt op slag een held. Wanneer het liefje van de overvaller vervolgens bij Arvid binnenvalt en hem een hartverscheurend verhaal opdist, krijgt hij berouw. Om het weer goed te maken, gaat hij aankloppen bij Harald. Die neemt met plezier zijn broederlijke plicht op zich en samen bouwen ze een winstgevend en bloederige misdaadcarrière op. *In China They Eat Dogs* zou je de eerste Deense zwarte gangsterkomedie kunnen noemen. Het scenario werd geschreven door Anders Thomas Jensen en geregisseerd door Lasse Spang Olsen.
- **The Bed**, donderdag 22 maart: Lubos Erna's leven op aarde zit erop. Vanuit de geborgenheid van zijn urne kijkt hij terug op de dominante invloed die vrouwen op hem hadden: moeders en leraressen, reële vrouwen en droomvrouwen, vrouwen voortkomend uit puberale fantasieën en bizarre erotische visioenen. *The Bed*, met als ondertitel "een Tsjechische pornotragedie", is het langspeelfilmdebuut van veteraan documentaire- en televisiemaker Oskar Reif.

Alle fantastische films worden gespeeld in filmtheater Cinema Nova, Arenbergstraat 3 in Brussel. De voorstellingen beginnen om 20.30 uur. Gratis tickets wissel je minstens twintig minuten voor de aanvang van de film om aan de ingang.

Geïnteresseerde bibberfreaks spoeden zich als de bliksem naar het Veto-redaktielokaal in de 's Meiersstraat 5. Vanaf 14 uur staan een bevallige redactiesekretaris en een wulpse hoofdredakteur klaar om je je ticket naar keus te overhandigen.

(es/lg)

Meer info over het Internationaal Festival van de Fantastische Film: <http://www.biff.org> of 02/204.00.13.

Nathalie Lories in het Stuc

L'amour ne s'explique pas. Dat is het antwoord op de vraag waarom Nathalie Lories zo verknocht is aan muziek. Al meer dan twintig jaar speelt ze piano. En sinds een tiental jaar is ze een vaste waarde binnen de jazz-wereld.

Het is een wereld die wordt gedomineerd door mannen, al heeft Lories zelf nooit problemen gehad met jaloezse collega's. "Kritiek krijg je van iedereen: van mensen die hetzelfde doen, van hen die het tegengestelde doen en van dezen die niets doen. Dat moet je er nu eenmaal bijnemen", zo zegt ze. Die ingesteldheid maakte van Natalie Lories een grote naam.

Haar succes reikt tot over de landsgrenzen. Toen de Django D'Or, een prijs voor Belgische jazzmuzikanten, in 1999 aan haar werd uitgereikt, was dit vooral symbolisch heel belangrijk: dit moment ging gepaard met haar doorbraak in Frankrijk. Dat dit veel betekent voor haar, blijkt ook uit het belang dat Lories hecht aan de prijs Bobby Jaspas, die de Franse jazz-akademie haar in december vorig jaar toekende.

Voor haar optredens dit jaar breidde ze haar vaste trio uit tot een sekstet; ze spreekt dan ook van 'Nathalie Lories Trio + Extensions'. Alle groepsleden hebben reeds eerder samengewerkt met de pianiste, met uitzondering van de drummer, die op het laatste moment werd opgetrommeld. Lories brengt nummers uit haar laatste cd *Silent Spring* en enkele nieuwe composities.

De muziek van *Silent Spring* is zeer ingetogen, al komen de kabbelende klanken af en toe in een stroomversnelling terecht. De nieuwe composities wijken ietwat af van deze nogal dromerige muziek. De sfeer boet er nochtans niet aan in, vindt Lories, maar door de jaren heen leerde ze nu eenmaal heel wat bij en durft ze bijgevolg nu meer risico's te nemen. Het publiek mag zich bijwijken dan ook verwachten aan steviger werk. Daarmee hoopt de pianiste ook een jonger publiek te bereiken, iets wat tot nog toe niet gelukt is. Nochtans meent Lories dat jazz een genre is dat - in zijn minder traditionele vorm - ook de jeugd kan aanspreken.

Iris Dierckx

'Nathalie Lories Trio + Extensions' speelt op woensdag 14 maart, om 20.30 uur in de Stuczaal. Info en tickets: 016/20.81.33. Wie meer wil weten over Nathalie Lories kan surfen naar www.jazzinbelgium.com.

Kippenvel Gallicische Stijl

Foe meer muziek in Leuven, hoe beter. De organisatoren van het LynXfestival hebben dat duidelijk begrepen en afgelopen weekend werd de Stadschouburg dan ook herschapen tot een vreemdsoortige festivalwei. De eerste editie smaakte in elk geval naar meer.

vroeg hen met zang te begeleiden. Zo zijn we ons aan het publiek beginnen tonen waarop ons gevraagd werd of we niet gewoon alleen konden optreden."

Hoe ze zelf hun sukses verklaren? "In traditionele zang zitten veel verwantschappen met andere volken. Iedereen vindt er wel iets in terug dat hij herkent. Het is de

dat voel je, maar soms springen en dansen ze toch. Ze luisteren aandachtiger, dat is waar. We maken ook niet enkel dansmuziek. We spelen niet echt traditionele melodieën, al zijn er natuurlijk dingen die we soms uit oude boeken halen. We gebruiken enkele oude en traditionele deuntjes. De zang van onze Finse meisjes is daarentegen wel traditioneel." "Wij zingen oude teksten, uit de runnazangstijl," legt Liisa uit. "Teksten uit een orale traditie waarvan niemand weet hoe oud ze zijn."

"Het is heel moeilijk onze muziek te beschrijven," aldus Anders. "In de grond is het traditionele folkmuziek maar we

al kreeg 'Paralysed' een mooi uitgesponnen intro mee en werd ook 'Smile' tablagewijs een nieuw kleedje aangetrokken. Hoe viel het optreden in een teaterzaal trouwens mee, Arif?

"Wonderfull. Vooral omdat de tabla eigenlijk een erg akoestisch instrument is. Ik heb Anton ontmoet in Londen en Kevin Armstrong vertelde me dat Anton iets met tabla en akoestische gitaar wou doen. We zijn onlangs de studio ingetrokken waar we samen aan een nummer hebben gewerkt. Normaal gezien zal het op zijn volgende album staan want ik denk dat de cross-over tussen tabla en gitaar met stem erg goed werkt."

AFTASTEN

Zijn er verdere plannen met Anton? Durvesh denkt van wel. "We hebben elkaar nog maar pas leren kennen en we hebben hier die optredens gedaan. (tegen Anton) *I think it's going to be a long term thing, huh?*" Anton bracht in elk geval heel wat nieuwe nummers. Ligt er een nieuwe plaat in het verschiet? "Ik heb een studio aangekocht," aldus Walgrave, "en nu wil ik thuis rustig doorwerken aan nieuwe nummers. Na de zomer moet er dan een nieuwe plaat uitkomen."

Wil hij dan alles voortaan zelf doen? "Kevin gaat de nieuwe plaat waarschijnlijk mikken, al is dat nog niet zeker. Met de vorige plaat heb ik gezien dat dat heel veel kost aan de platenfirma, wat tot gevolg heeft dat ik niets verdien aan die eerste plaat. Voor een platenfirma ben je ofwel een schot in de roos ofwel niet. Ik wil niet meer op die manier werken. Ik wil vooral platen maken en die uitbrengen, desnoods op een veel kleiner label. Tenzij EMI anders wil werken, dat kan natuurlijk ook. We hebben geen ruzie."

Of de magere verkoop van zijn debuut hem niet frustrereert? "Neen, ik denk dat ik het wel versta, al is dat niet commercieel om te zeggen. Mijn eerste plaat was heel verscheiden. Het waren allemaal nummers die ik al lang liggen had en waarmee ik toen ben beginnen te werken. Misschien is ze een beetje te eklektisch. In de volgende plaat moet meer een lijn zitten."

Dat de beloofde tabla-arrangementen niet altijd even goed doorkwamen, begrijpt hij. "Bij een aantal nummers, vooral enkele nieuwe, ging het nog. We hebben echter maar twee dagen tijd gehad om te oefenen, wat erg kort is om een heel andere set in elkaar te steken of alles te veranderen. Eerst moet je elkaar wat aftasten. Aangenaam was het wel, zo snel werken."

SPELLETJES

Publiekslieveling was in elk geval Jools Holland met zijn Rhytm & Blues Orchestra. Allerlei spelletjes kregen de handen op elkaar, de kelen open en naar het einde van de set toe was maar weinig meer te merken van het feit dat dit een zittend konsert was. Blijkbaar was de 'Spirit of the Boogey' toch 'in the house'. Bijwijlen was Holland erg entertainend, muzikaal echter weinig relevant.

Met John Cale hadden de organisatoren een muzikaal risico gepland. Veel te vaak immers zijn 's man's optredens flauwe doorslagjes van zijn liveplaat uit 1992 *Fragments of a rainy Season*. De uitdaging om er opnieuw een gebeurtenis van te maken werd met beide handen gegrepen door An Pierlé die een aantal nummers met hem bracht. Samen brachten ze beklievende versies van Ray Davies 'Sitting in the midday Sun' en Cale's eigen 'You know more than I do'. Het leek de anders zo gesloten Cale wat op te vrolijken. Zelden wisten we hem op konserten praatvaardiger. Missie volbracht voor de organisatoren. Stampvoetend bleef het publiek schreeuwen om meer. LynX mag, neen moet, een schitterende toekomst tegemoet.

Matthieu Van Steenkiste

(foto Wouter De Wyngaert)

Het is al weer drie jaar geleden dat Herman Schuermans eenzijdig besloot de navelstreng tussen Torhout en Werchter door te knippen. Vlaanderen is het dubbelfestivalen echter niet verleerd want Folk Dranouter sloeg dit jaar opnieuw een (winterse) brug tussen West-Vlaanderen en Vlaams-Brabant. Zowel het cultureel centrum van Leuven als De Spil uit Roeselare hebben een traditie wat betreft de promotie van rootsmuziek. In hen vond Folk Dranouter gewillige partners om LynX op poten te zetten. Centraal idee waren originele samenwerkingen: linken leggen waar je ze het minst vermoedt, onderliggende banden blootleggen. De affiche stond dan ook bol van genoeg "8 friends" of "with guest" om hoge verwachtingen op te wekken. Wij waren benieuwd.

DIEPROOD

De eerste dag stond volledig in het teken van de echte folk met onder andere het Franse L'Attirail: rammelende en opwindende folkmuziek waar wij toch de zang in misten. Een geslaagde opwarmer waren ze echter wel voor de commedia dell'arte van Carlos Nuñez. De vinnige Spanjaard had met zijn smetteloos witte pak duidelijk voor de teatrale aanpak gekozen. Misschien wel gepast in de plusjen bonbonnière die de Leuvense Stadschouburg toch is. Bezwerend bespeelde de man zijn fluiten van allerlei maten en soorten, tot zijn befaamde doedelzak toe.

Hoogtepunt in zijn optreden was ongetwijfeld de verschijning van de zes meisjes van het Belgisch-Gallicische Ialma. Zichzelf begeleidend op tamboerijn zongen zij in de aloude Gallicische stijl. Kippenvel alom en een goed gesprek drong zich op met als openingsvraag: "Waar komen jullie vandaan?" Marisol voert het woord: "Ialma stamt uit het Brusselse Centro Galleo, ook wel La Tentation genaamd, in de Lakensestraat. Daar is al jaren een traditionele dansgroep die ons op een bepaald moment

traditie van de pure zang. En," gaat Marisol verder, "Carlos Nuñez kennen we al van in onze kindertijd. Hij heeft ons steeds aangevoerd een groep te worden."

Volgend jaar toeren ze ook met Kadriil. Tijd om Vlaanderen te veroveren? Weerom Marisol: "De mensen van Kadriil zijn ook al lang vrienden. Er bestaat een project om toenadering te stimuleren tussen Vlaanderen en Gallicië: *Paloma Negra* heet het. Die band stamt uit de jaren 1500: een Vlaming heeft toen een taverne geopend in Santiago de Compostella waar alle Vlaamse pelgrims terecht kwamen. Zo is een lang verhaal ontstaan van ontmoetingen tussen Vlaanderen en Gallicië."

Vergelijkingen met Laïs dringen zich op. Ook zij zijn indertijd door Kadriil groot gemaakt. En inderdaad: "We kennen heel de Belgische folkwereld. De referentie is natuurlijk Gooik. De stages zijn daar de essentie van de folkwereld. En ja er is een vriendschap met Laïs," zo geeft ze toe: "We hebben hen zelfs tamboerijnles gegeven."

Headliners op de folkdag waren de Zweden en Finnen van Hedningarna. Oorspronkelijk sloot Nuñez af maar die besloot wijselijk dat hij beter voor dan na het geweld van de Vikingen kwam. Hedningarna dus laatst: "sjamanentechno" werd ooit over hen geschreven. Wij zagen geen slecht konsert. Er waren bezwerende momenten en enkele goede nieuwe nummers maar wij herinnerden ons een uitzinnige menigte twee zomers geleden op de Brugse Burg en waren lichtjes ontgoocheld. Wij besloten dat dieprode zitjes misschien niet de ideale plaats waren om van hun muziek te genieten. Waar of niet waar?

"Beide hebben hun voordelen," vindt Liisa Matveinen (zang). Anders Norudde (multi-instrumentalist) ziet toch wat nadelen. "Het publiek wordt verplicht neer te zitten,

vermengen het met onze eigen smaken. We gebruiken drums op een andere manier en ook de bassen kunnen het misschien een beetje meer *easy listening* maken. Wij zijn opgegroeid in de jaren zeventig en tachtig, en dat gebruiken we ook in onze muziek."

Is die combinatie van Finse en Zweedse traditie bewust gekozen? Niet echt, zegt

Anders: "We zijn begonnen als instrumentale groep maar op een bepaald moment besloten we zang te integreren in onze muziek. We vonden niet direkt de juiste zanger tot Totte (Mattson, ondertussen niet meer bij Hedningarna, mvs), die les

gaf aan de Finse Sibeliusakademie, meisjes op de tipisch Karelische manier hoorde zingen. Zo had hij nog nooit horen zingen, maar hij vond het erg passen bij onze muziek. We vroegen twee van die meisjes mee op toer als gasten en dat werkte perfect."

Is de folkscene in Skandinavië eigenlijk groot, zo vraag ik. "Ze is zeer klein op dit moment", Bromt Anders. "Alles is nu plasketiek, begrijp je, maar in het begin van de jaren negentig was de scene groot." "Everything is done," valt Liisa hem bij. "We spelen nu meestal buiten Skandinavië, al hebben we wel ons publiek overgehouden aan die tijd."

STUDIO

De affiche van de tweede dag mikte meer op de volwassen rockliefhebber. Vooral een publiek van oudere jongeren dus, al had de beloofde samenwerking tussen An Pierlé en John Cale wel ook wat jong bloed naar de zaal gelokt. Openen mocht Leuvenaard Anton Walgrave die voor de gelegenheid Arif Durvesh, tablaspeeler van Britse rootsrevelatie Nitin Sawney, en producer Kevin Armstrong meebracht. Aangekondigd was dat Walgrave's nummers nieuwe arrangementen aangemeten zouden krijgen. Al bij al viel dat nog mee,

Vlaanderen is het dubbelfestivalen niet verleerd

Eerder een bizar gezelschap

Maart is de maand van de kleine gezelschappen in het Stuc, zo lijkt het wel. Maatschappij Discordia was al een week te gast en nu is het de beurt aan de Brusselaars van Dito'Dito. Volgende week spelen zij twee stukken. *Krijt*, een monoloog, en *Mechelen*, dat hier in première gaat. Guy Dermul schreef beide stukken en zorgt voor de nodige uitleg.

Dito'Dito is een eerder bizar teatergezelschap. Ze worden gesubsidieerd door de Vlaamse Gemeenschap, maar hun bekendste

produktie, *Jaja maar neenee*, was een koproductie met Transquiquenal, een Waals gezelschap. Vorig seizoen stond Dito'Dito ook al in het Théâtre National, het grootste teater van België, zowat het Waalse equivalent van de KVS. Evenmin zijn ze vies van enige multiculturele samenwerking, getuige allerhande ateliers in Brussel's moeilijke buurten Kuregem en Molenbeek.

Dermul: "Eigenlijk zijn we een nogal anachronistisch gezelschap. Door het feit dat we onze teksten bijna nooit alleen in het Nederlands schrijven, gaan we in tegen de huidige structuur in België. Men vergeet nogal eens dat er buiten Vlamingen en Walen ook nog Brusselaars zijn. Wij willen echt Brussels teater maken."

MULTIKULTUREEL

Dat Brusselse aspect blijkt onder meer uit de samenwerking met Waalse gezelschappen. Het hele Waalse teatergebeuren blijft over het algemeen nogal onbekend voor de meeste Vlamingen, zelfs in Brussel. Mede door de inspanningen van Dito'Dito

begint daar nu wat verandering in te komen. Er wordt ook meer multicultureel geprogrammeerd in Brussel.

GEBAKKEN

Bovendien probeert Dito'Dito zo veel mogelijk binnen de stad te toeren. Ze hebben geen vaste zaal in Brussel, maar bespelen drie nederlandstalige en drie franstalige Brusselse theaters. Het is dan ook een zeer ongrijpbaar gezelschap. De vele franstalige voorstellingen en het feit dat ze nauwelijks door Vlaanderen getoerd hebben, maakt dat ze hier een deel van hun naambekendheid kwijt geraakt zijn. Twee verschillende voorstellingen op een week tijd is wellicht een goede manier om hier verandering in te brengen.

Mechelen kende in 1999 een eenmalig toonmoment maar omwille van het plezier dat de makers eraan beleefden, werd er verder geschreven, herwerkt en beleefd het een nieuwe première in Leuven. Op het podium zitten drie vrouwen: Sloor, Slet en Slunze. Zij zitten de hele tijd te praten en te

klagen, maar doen uiteindelijk niks. Ze hebben alle drie hun droom, maar slechts een van hen probeert deze ook te realiseren. Dit levert leuke konversaties op, zonder echter te luchtig te worden. Dermul: "In *Mechelen* zit ook wat autokritiek. Doen we wel wat we zeggen? Zijn we eigenlijk gewoon niet heel veel gebakken lucht aan het verkopen, zonder dat we ook effectief iets doen?" Je kan het stuk begrijpen als een soort satire op wat men de cliché-Vlaming noemt: de man die maar zit te klagen dat hij niets te zeggen heeft op zijn werk, maar niet met zijn vuist op de tafel durft te slaan.

AANSNIJDEN

Krijt heeft een gelijkaardige thematiek. Het is een monoloog met live-muziek van Dett Peyskens en Danny Van Hoeck. Ook deze tekst beleefde al een eerdere première, maar werd herwerkt tot een hechter geheel. Dermul: "Met *Krijt* probeer ik de vraag te stellen naar de beperktheden van het geheugen. In welke mate is de taal toereikend om te verwoorden wat je wil zeggen? Wat is de grens tussen waarheid en leugen, en in welke mate hangt zoiets af van de perceptie van de toehoorder? De man die de monoloog uitspreekt, gaat zo op in zijn eigen verhalen, dat hij uiteindelijk in zijn eigen leugens begint te geloven"

De thema's die Guy Dermul wil aansnijden met deze teksten doen denken aan een deel van het oeuvre van Gerardjan Rijnders. Ook hij heeft het in zijn teksten veel over taal, communicatie en de beperkingen hiervan. Ook Dermul ziet de parallel: "Ik ben een echte Rijndersfan. Hij schrijft heel gekondenseerd over het actuele. Ik probeer ook zo veel mogelijk ballast te vermijden. Bij het spelen ook: alles staat in de tekst, dus die moet dan ook voor zichzelf spreken. Het is niet nodig om alles uitgebreid te staan uitleggen op het podium. Het publiek is niet dom."

Maarten van Meer

Dito'Dito speelt *Mechelen* dinsdag 13 en woensdag 14 maart en *Krijt* op donderdag 15 maart. Telkens om 20.30 uur in de Vlamingenstraat 83. Info & tickets: 016/20.81.33.

FOTOGRAFE JANET WISHNETSKY PLAATST DAGESTAN OP DE KAART

Een warmbloedig sfeerbeeld

Reisfotografie vergt een gezonde dosis gestoordheid en daar staat de Amerikaanse fotografe en wereldburger Janet Wishnetsy garant voor. Twee jaar geleden zakte ze af naar Dagestan, een vergeten Russische deelrepubliek en kruisvat van verschillende culturen. Haar fototentoonstelling *Tales of Dagestan* loopt nog tot 11 april in kafee De Blauwe Schuit.

Twee tienermeisjes kijken verlegen in de lens. Hun witte kleedjes contrasteren fel met het grauwe en halflege winkelrek op de achtergrond. Wishnetsy legt de armoede die Dagestan in een hoekje duwt, op een subtiele manier bloot. De beelden die ze schetst behelzen echter meer dan louter een blauwdruk van een gebroken land. Haar zwartwitfoto's ontroeren immers in de eerste plaats doordat ze een bijzondere warmbloedigheid tentoonspreiden.

LAPPENDEKEN

Ergens verscholen tussen het grillige Kaukasusgebergte en de Kaspische Zee ligt de Russische deelrepubliek Dagestan. Dagestan, een lappendeken van verschillende landschappen en etnische bevolkingsgroepen, ligt op het breukvlak tussen de Aziatische en Indo-Europese cultuur. Net als de hele Kaukasusregio is de deelrepubliek daardoor voortdurend onderhevig aan interne etnische verdeeldheid.

Op 7 augustus 1999 valt buur Tsjetsjenië Dagestan binnen. De Russische Federatie blijft niet bij de pakken zitten en maakt op 24 augustus 1999 *manu militari* een einde aan het onevenwicht in de Kaukasus door de Tsjetsjenen terug te dringen. De Russen laten het echter niet bij één interventie.

Vanaf 1998 mengen de *Wahabieten*, een minderheid van fundamentalistische moslims, zich steeds nadrukkelijker in het politieke leven van Dagestan. Ze eigenen zich een groot deel autonomie toe en nemen openlijk stelling in tegen het officiële bestuur van Dagestan enerzijds en de Russische Federatie anderzijds. De groeiende invloed van de Wahabieten doet Dagestan wankelen en dat baart de Russen zorgen.

De Tsjetsjeense inval blijkt uiteindelijk de ideale gelegenheid om ook de Islamitische

oppositie een lesje te leren. Op 29 augustus 1999 — nauwelijks drie dagen na de overwinning op de Tsjetsjenen — bindt de Russische Federatie de strijd met de Wahabieten aan. Daarmee is de eskalatie van een waslijst interne etnische konflikten ingezet. Deze conflicten zorgen ervoor dat Dagestan tot op de dag van vandaag gebukt gaat onder een volledig aan flarden geschoten economie, armoede en oorlog.

Het kostte Janet Wishnetsy maar liefst twee jaar lofbewerk om een visum voor Dagestan te bemachtigen. Wishnetsy: "Toen ik mijn zinnen op Dagestan had gezet, hielden een hele reeks ontvoeringen het land in de ban. Zo was een groep medewerkers van het Franse *Equilibre* eerder al spoorloos verdwenen. Bovendien laiden een aantal etnische tegenstellingen hoog op. Ik wilde echter koste wat kost naar Dagestan, dus bleef ik aandringen en brieven schrijven naar zowat alles en iedereen. Na twee jaar had ik eindelijk prijs en kon ik vertrekken."

Twee maanden lang doorkruiste de flamboyante Amerikaanse moederziel alleen het Dagestaanse platteland. Ze lifte naar afgelegen dorpjes en vertrouwde op de gastvrijheid van de lokale bevolking. Wishnetsy verzeilde meer dan eens in een gevaarlijke situatie. Wishnetsy: "Iemand van de lokale bevolking had me net een lift gegeven toen we aan een stakerspost passeerden. De stakers waren verdeeld in twee rivaliserende kampen, die pal tegenover elkaar met kalashnikovs stonden te zwaaien. Toen ik wilde uitstappen om een foto te nemen werd mijn gastheer letterlijk lijkleek. Ik had nauwelijks een tiental plaatjes geschoten toen tussen de twee kampen een bikkelharte discussie ontstond. Ik was maar net op tijd terug in de auto om aan het gevaar te ontsnappen."

EENVOUD

De Amerikaanse ging echter niet uitsluitend op zoek naar beelden met een sociale boodschap. Wishnetsy probeerde immers evenzeer de warmte van de lokale bevolking en de kleurrijke contrasten tussen de verschillende tradities en culturen die Dagestan rijk is, een gezicht te geven. Haar portretten zijn bij momenten grappig en schitteren door hun eenvoud. Janet Wishnetsy: "Doordat ik me vrij goed in

het Russisch kan uitdrukken, ondervond ik nauwelijks moeilijkheden om in contact te komen met de plattelandsbevolking. De Dagestaanse bevolking is verreweg de meest gastvrije en warmbloedige die ik ooit heb ontmoet. Wanneer ik een foto wou nemen, moest ik niets op voorhand vragen. Dat werkt natuurlijk de spontaniteit van een portret in de hand."

KLOOSTER

Elk van haar portretten zijn kleine getuigenissen, en die vele kleine getuigenissen vormen samen een verhaal. Een verhaal over Dagestan en zijn armoede, over hoop en wanhoop, over een bevolking in verdrukking. Wishnetsy laat haar *Tales* echter nooit onttaarden in een moraliserend politiek pamflet. Het is de gewone mens die de show steelt. Janet Wishnetsy: "Reisfotografie is een passie. Volgend jaar wil ik nog eens Iran aandoen, en dan zien we wel weer. Als ik er genoeg van heb, trek ik me samen met mijn honden terug in een klooster ergens in de bergen in India. Dat zie ik wel zitten, ja."

Els Silvrants
Steven Van Den Eede

Tales of Dagestan loopt nog tot en met 11 april in kafee De Blauwe Schuit, vismarkt 16. De fototentoonstelling is elke dag toegankelijk van 11 tot 23 uur. Voor meer inlichtingen bel 016/23.31.23.

UUR KULTUUR

De Gouden Uil Literatuurprijs wordt binnenkort uitgereikt en dus dachten de mensen van het UUR KULTUUR dat een brokje literatuur niet zou misstaan. Laten zij dan niet toevallig ook nog een van de genomineerden hebben uitgenodigd.

Ley Pleysier, over hem gaat het immers, was lange tijd onderwijzer vooraleer hij zich voltijds aan het schrijversambt wijdde. Vandaag heeft hij al een tiental romans en verscheidene prijzen op zijn naam staan. Met zijn laatste boek *Volgend jaar in Berchem* is hij dus genomineerd voor de Gouden Uil. Pleysier zal op het UUR KULTUUR voorlezen uit eigen werk.

(mvs)

Uur Kultuur met Leo Pleysier op woensdag 14 maart om 13 uur in de Justus Lipsiuszaal op de achtste verdieping van het Erasmushuis, Fakulteit Letteren. Inkom gratis.

Veto
 's Meiersstraat 5
 3000 Leuven
 Tel 016/22 44 38
 Fax 016/22 01 03
 Jaargang 27
 Nummer 23
 12 maart 2001

Ver. uitg.: Loes Geuens
Hoofdredactie: Marie-Anne Dedeurwaerdere
Redaktiesekretaris: Loes Geuens

Redactie: Kristof D'Exelle, Caroline Leysen, Jeroen Op de Beeck, Steven Van den Eede, Matthieu Van Steenkiste, Heidi Van Hout

Doka: Sam Algoet, Ellen Claes, Johan Coart, Wouter De Wyngaert

Medewerkers: Aulakommissie, Nicolas Cloet, Filip De Keukeleere, Pieter d'Hoine, Iris Dierckx, Thomas Leys, Björn Mallants, Els Silvrants, Nele Spaas, Maarten Van

Meer, Tijn Vaneste, Nathalie Van Leuven, Tijn Vereenooghe

Lay-out en vormgeving: Peter Bulckens, Nicolas Cloet, Marie-Anne Dedeurwaerdere, Kristof D'Exelle, Pieter d'Hoine, Iris Dierckx, Loes Geuens, Caroline Leysen, Els Silvrants, Helene Tops, Steven Van Dessel, Heidi Van Hout, Nathalie Van Leuven, Matthieu Van Steenkiste

Dtp: Peter Bulckens, Loes Geuens, Steven Van Dessel, Heidi Van Hout, Matthieu Van Steenkiste

Spelling: Loes Geuens, Matthieu Van Steenkiste

Eindredactie: Loes Geuens

Assistentie-eindredactie: Caroline Leysen, Peter Mangelschots, Matthieu Van Steenkiste

Catering: Fonske

Internet-Veto:
<http://www.veto.student.kuleuven.ac.be>
e-mail: veto@veto.student.kuleuven.ac.be

Zetwerk en publiciteit
 Alfaset Leuven (016/22.04.66)
Drukkerij: Kempenland (Herentals)
Oplage: 9000 exemplaren
ISSN-nummer: 0773-5162

Abonnementen
 Studenten: 250fr/6,20 €; niet-studenten: 350fr/8,68 €; buitenland: 700fr/17,35 €; steun vanaf 1000fr/24,79 €; over te schrijven op rek. nr. 001-0959719-77

Redactievergadering
iedere vrijdagmiddag om 16.00 u

JO MEUWISSEN
 Alle verhuur
 Video-, klank- en lichtmateriaal
 Videoschermen tot 4 m
DISCOBAR
 met of zonder D.J.
KARAOKE (5000 BEF)

(advertentie)

016/201.301

P	U	P	I	L		F	L	O	R	A
A		A	N	O	N	I	E	M		M
U	T		E	G	A	A	L		O	B
S	E	R	R	E		T	I	B	E	T
	N	U	T		D		E	I	K	
B	A	S		P	O	E		G	A	T
I	N		N	O	E	S	T		Z	E
S	T	O	A		L		S	P	E	K
T		P	A	N		A	A	I		O
E	G		K	O	A	L	A		U	R
R	A	T	T	E	N	K	R	U	I	T

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1											
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											

Horizontaal — 1 Mooi, knap — Vrouwelijk kloosteroverste 2 Spottende imitatie 3 Loofboom — Tuchtzweep — Op die wijze 4 Vaart, snelle voortgang — Bergkloof 5 Stuk perkament — Muurholte 6 Gevangenis — Mannelijk dier — Waalse gemeente 7 Voorzetsel — Nijdige vrouw — Reeds 8 Insekteneter — Voortgetrokken vaartuig 9 Eer, roem — Slag, klap 10 Balk — Werkelijk, wezenlijk — Familielid 11 Bewaker van de graal.

Vertikaal — 1 Uiteinde van een spier — Niets beteknend 2 Beweging die de zwaarte-kraft tart — Voertuig 3 Voorzetsel — Lichaamsdeel — Lengtemaat 4 Deel van de hand — Inheemse planten 5 De stap, gang — Zangnoot — Vurig, verbeteren 6 Zoogdier — Vrucht — Bijwoord 7 Bloedvat — Dreumes — Deel van het jaar 8 Balans — Puntig bevestigingsmiddel 9 Lidwoord — Waterdier — Voorzetsel 10 Driewielig motorrijtuig — Pers. vnw. 11 Schijfvormige stop — Offertafel.

Door Filip De Keukeleere

LUDIT - PC-SHOP

NOTEBOOK - PROMOTIE

- enkel voor studenten -

Celeron 650MHz

TOSHIBA/Satellite 1710-200/64MB RAM/6GB HD/4MB VRAM/128KB cache/12.1" DSTN *
 Integr.: FDD + CD-ROM x24/ Stereo Sound
 System/Speakers/USB
 Exp.: 2x PC Card (Cardbus)
 Pointing device: AccuPoint
 Modem: internal 56K mini PCI modem
 Windows Millennium NL
 MS Office 2000 Pro NL (Word, Excel , PowerPoint, Access and Publish)
 Battery: Enhanced Ni-MH
 Weight: 3.2 kg * "passive" matrix display

56.000,-

Huurkost (PC-Verhuur): 2.200,- /maand
 (met afkoopmogelijkheid)

Celeron 650MHz

TOSHIBA/Satellite 1700-300/64MB RAM/6GB HD/4MB VRAM/128KB cache/13.3" TFT **
 Integr.: FDD + DVD/Stereo Sound System/Speakers/USB
 Exp.: 2x PC Card (Cardbus)
 Pointing device: AccuPoint
 Modem: internal 56K
 Windows Millennium NL
 MS Office 2000 Pro NL(Word, Excel, PowerPoint, Access and Publish)
 Battery: Enhanced Ni-MH
 Weight: 3.2 kg ** "active" matrix display

80.000,-

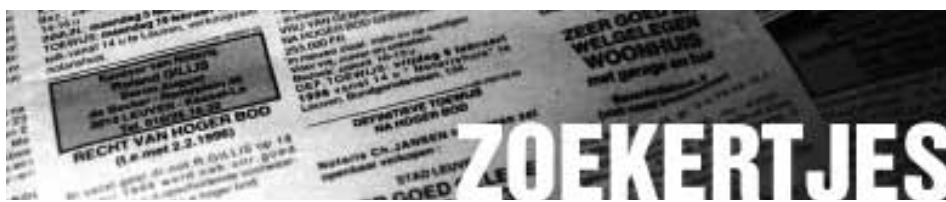
Prijzen BTW incl.

Bestellen kan U per fax (016/32 29 59) of met E-Mail (met vermelding van studenteninschrijvingsnummer):
PC-SHOP@cc.kuleuven.ac.be

Prijswijzigingen zijn mogelijk zonder voorafgaande verwittiging.

Info PC-Shop: tel. 016/32 22 01
 p/a: LUDIT de Croylaan 52A 3001 HEVERLEE

3 jaar waarborg: Carry-In

√ Did you lose your raspberry barret - you know, the kind of one you find in a second-hand store - in the Tervuursestraat? You can always collect it in the Groenveldstraat 3. Just ask for Marc.
 √ Aan alle Sorakkers: STERKTE! (dijete -van-uit Saint Etienne-)
 √ Is incest toelaatbaar? Voor mensen die het niet eens zijn met incest teoretisch toe te laten in de wetgeving mail naar joris.verachten@student.kuleuven.ac.be. Het is voor de morele invulling van een thesis.
 √ 'Ik was op een heel gesiviliseerde manier zat', dixit BM.
 √ Gelukkige verjaardag Elsje.
 √ Als BM gesiviliseerd doet, dan moet hij wel zat zijn.
 √ Knappe stagiaire van Spoed die de Vetofuif kwam opluisteren, krijgt bij deze ook nog

hartelijke (late) Valentijnwensen nagestuurd.
 √ 16 april bombspotting in Kleine Brogel. Kaarten voor bus vanuit Leuven in: Wereldwinkels Leuven, Kessel-Lo en Heverlee, Sax, JJ records, Volkkeukens Sociaal Centrum en Inamo, Tegenstroom.
 √ Mijn allerliefste Astridje, veel beterschap met de gescheurde kruisbanden van je ski-avontuur. Face it baby, we belong together!(Je ziet het: als we mekaar alleen achterlaten, komen we allebei in de problemen.) Kusje, Anita x.
 √ Voor een wandelend wrak, moegeterd door collega, te zien, moet je op het Krira-kantoor naar tv komen zien.
 √ Trucker (van Vidal Sassoon: watch and go) zoekt gezelschapspoes voor de traffic op Italië. (fooiën en BTW niet inbegrepen, supplement mayonnaise gratis).

MAANDAG

20.00 u **TEATER** '12 Angry Men', zie bespreking op p.11., in Reynaert Theater Malpertuus, Redingenstraat 4, 3000 Leuven, toeg. 200/250, org. Thaleia toneel.
 20.00 u **FILM** Grand Cru: 'Edward Scissorhands' van Tim Burton: Edward is geschapen door een uitvinder maar die sterft vooraleer hij zijn schepsel volledig heeft afgewerkt, in Stuczaal, toeg. 100/125/150/175, org. Stuc.
 22.30 u **FILM** New Harvest: 'Vivre au Paradis' van Bourlem Gherdjou: Lakdar, een migrant van Algerijnse afkomst, werkt als arbeider in de bouw en woont in de sloppenwijken van Nanterre, in Stuczaal, toeg. 100/125/150/175, org. Stuc.

DINSDAG

20.00 u **KONSERT** Johan Verminnen brengt zijn programma 'Luistervinken'. Samen met pianist Michel Bisceglia steekt Verminnen een miniatuurtje in elkaar, in Wagehuys, toeg. 450, org. CC Leuven.
 20.00 u **TEATER** Het Echt Antwerps Teater speelt 'de Kazakkendraaiers', in Stadschouwburg, toeg. 580/450/350/250, org. Vriendenkring 2000.
 20.00 u **TEATER** '12 Angry Men,' in Reynaert Theater Malpertuus, Redingenstraat 4, 3000 Leuven, toeg. 200/250, org. Thaleia toneel.
 20.00 u **FILM** New Harvest: 'Vivre au Paradis' van Bourlem Gherdjou, in Stuczaal, toeg. 100/125/150/175, org. Stuc.
 20.30 u **TEATER** 'Mechelen' van Dito'Dito: Slet, Sloor en Slunze praten hun eenzaamheid de wereld uit. Ze delen hun geheimen in een schijnbaar gekodeerde taal, zie bespreking p.13., in Vlamingenstraat 83, toeg. 300/200, org. Dubbelspel.
 22.30 u **FILM** Grand Cru: 'Edward Scissorhands' van Tim Burton, in Stuczaal, toeg. 100/125/150/175, org. Stuc.

WOENSDAG

13.00 u **UUR KULTUUR** Literatuur: Leo Pleyzier leest voor uit eigen werk. Leo Pleyzier is met 'volgend jaar in Berchem' genomineerd voor de Gouden Uil Literatuurprijs, in Justus Lipsiuszaal, Faculteit Letteren (8e verdieping), toeg. gratis, org. Uur Cultuur.
 14.00 u **FILM** 'Naar de Klote': Nederlands drama van Ian Kerkhof uit 1996 met Hugo Metsers III en Tom Hoffman. Deze film wordt ook wel eens de eerste housefilm genoemd, in Vanderkelenstraat 30, toeg. 50, org. Vlaams Filmmuseum en - Archief.
 14.00 u **TEATER** Het Speeltheater Holland brengt 'Ik teken wat ik wil', kindertekeningen zijn het uitgangspunt van deze voorstelling, in Minnepoort, toeg. 250, org. CC Leuven.
 20.00 u **FILM** 'Naar de Klote' van Ian Kerkhof, in Vanderkelenstraat 30, toeg. 50, org. Vlaams Filmmuseum en - Archief.
 20.00 u **KONSERT** 'Luistervinken' door Johan Verminnen, in Wagehuys, toeg. 450, org. CC Leuven.

20.00 u **KONSERT** Het Kujiken Trio brengt een 'Klaviertrio Mozart en Haydn'. Sigiswald Kujiken op viool, Wieland Kujiken op cello en Luc Devos op pianoforte presenteren de pianotrio's van Haydn en Mozart, in Stadschouwburg, toeg. 650/450/250, org. CC Leuven.
 20.30 u **TEATER** 'Mechelen' van Dito'Dito, in Vlamingenstraat 83, toeg. 300/200, org. Dubbelspel.
 20.30 u **KONSERT** Nathalie Loriers Trio + Extensions, zie bespreking p. 11, in Stuczaal, toeg. 200/250/300/350, org. Stuc.

DONDERDAG

20.00 u **TEATER** Bob de Moor speelt 'Kort geknipt'. Dit is de derde monoloog die ontstaan is uit de samenwerking De Moor-Eriek Verpaele. We zijn te gast bij een herenkapper met gevoel voor traditie en verantwoordelijkheid, in Wagehuys, toeg. 450, org. CC Leuven.
 20.00 u **KONSERT** Frank Boeijen, in Stadschouwburg, toeg. 950/850/750/450, org. Vriendenkring 2000.
 20.00 u **TEATER** '12 Angry Men', in Reynaert Theater Malpertuus, Redingenstraat 4, 3000 Leuven, toeg. 200/250, org. Thaleia toneel.
 20.30 u **TEATER** Dito'Dito speelt 'De terreur van de twijfel'. Vier variaties op eenzelfde thema, vier verschillende pennen die een eigen terreur projecteren op een jonge vrouw en een oude man, in Vlamingenstraat 83, toeg. 300/200, org. Dubbelspel.

VRIJDAG

20.00 u **TEATER** Bob de Moor speelt 'Kort geknipt', in Wagehuys, toeg. 450, org. CC Leuven.

Alfa

• 13/03 om 20 u: Lezing 'The Potenza Valley Survey (Central Italy): geo-archeologie van een mediterraan landschap' door prof. dr. Frank Vermeulen (R.U. Gent), in M.S.I. 00.20, toeg. 50.

Eoos

• 12/03 om 19 u: Salamis-Beker, Eoos vs. Klio, van 12/03-15-03, toeg. gratis. • 12/03 om 19 u: Salamisbeker: basketbal, in De Nayer. • 12/03 om 20 u: Salamisbeker: volleybal, in De Nayer. • 13/03 om 12 u: Salamisbeker: vogelpik, in Fietsstalling Letteren. • 13/03 om 20 u: Salamisbeker: stadspel, start in fietsstalling Letteren. • 14/03 om 20 u: Salamisbeker: touwtrekken, in Sportkot. • 14/03 om 20 u: Salamisbeker: voetbal, in Sportkot. • 15/03 om 20 u: Salamisbeker: Trivial, in praatkamer Fak Letteren.

Historia

• 12/03 Cultuurweek. • 12/03 om 20 u: Aperitiefkonsert: woord, beeld en muziek door proffen en studenten met aansluitend receptie, in MSI 03.18, toeg. gratis. • 13/03 om 20 u: Gallische avond: sfeervol ingekleed met gallische feestdis, in Perma Historia, boven Fak

PeyMey Diffusion presenteert

9-24 Maart 2001

19de Brussels Internationaal Festival van de Fantastische Film
 Thriller & Science fiction

Auditorium 44 - Nova
 INFO: 02.204.00.13
 www.biff.org

CANAL+
 WWW.CANALPLUS.BE

The Ticket T.M.F. THE MUSIC FACTORY BOWNE PLAZA HOTEL BELGIUM FORTIS STUDIO BRUSSEL

ZATERDAG

14.30 u **OPERETTE** 'In 't witte Paard' door de Heitse Operettekring. In deze Operette verwerkte Ralph Benatzky ervaringen uit groots gemonteerde revues en variété-avonden en creëert hiermee de zogenaamde revue operette, in Stadschouwburg, toeg. 300, org. CC Leuven.
 15.00 u **TEATER** Les Founambules: komisch mimeteater. Twee fantastische clowns brengen een heerlijk programma aan een adembemend tempo, in Wagehuys, toeg. 450/300, org. CC Leuven.
 20.00 u **OPERETTE** 'In 't witte Paard' door de Heitse Operettekring, in Stadschouwburg, toeg. 600/500/400/300, org. CC Leuven.
 20.00 u **TEATER** '12 Angry Men', in Reynaert

Theater Malpertuus, Redingenstraat4, 3000 Leuven, toeg. 200/250, org. Thaleia toneel.

ZONDAG

15.00 u **TEATER** Les Founambules: komisch mimeteater, in Wagehuys, toeg. 450/300, org. CC Leuven.
 22.00 u **KONSERT** Jazz Op Zondag, in Stucbar, toeg. gratis, org. Stuc.

MAANDAG

20.30 u **TEATER** 'Niet alle Marokanen zijn Dieven' door Het Paleis en DAS-teater. Dit is de langverwachte eerste regie van Arne Sierens voor het kersverse DAS-teater, in Vlamingenstraat 83, toeg. 300/200, org. Dubbelspel.

LBK

• 15/03 Tex/Mex-avond, in Gnorgl.

Medica

• 12/03 Kampagneweek: thema-avond, in Doc's. • 12/03 om 21.30 u: Kampagneweek: brainstormingavond, in Doc's. • 13/03 Kampagneweek: lolploegenavond, in Doc's. • 13/03 om 13 u: Kampagneweek: spelactiviteitennamiddag, in Gasthuisberg. • 14/03 Kampagneweek: Speespartie, in Lido. • 14/03 om 11.30 u: Kampagneweek: speciaal Alma-etenje met 'The next generation', in Alma Gasthuisberg. • 15/03 Kampagneweek: verkiezingsavond, in Doc's.

Pedagogische Kring

• 14/03 om 22 u: Kleinkunstavond met dj Karen, in l'Affaire.

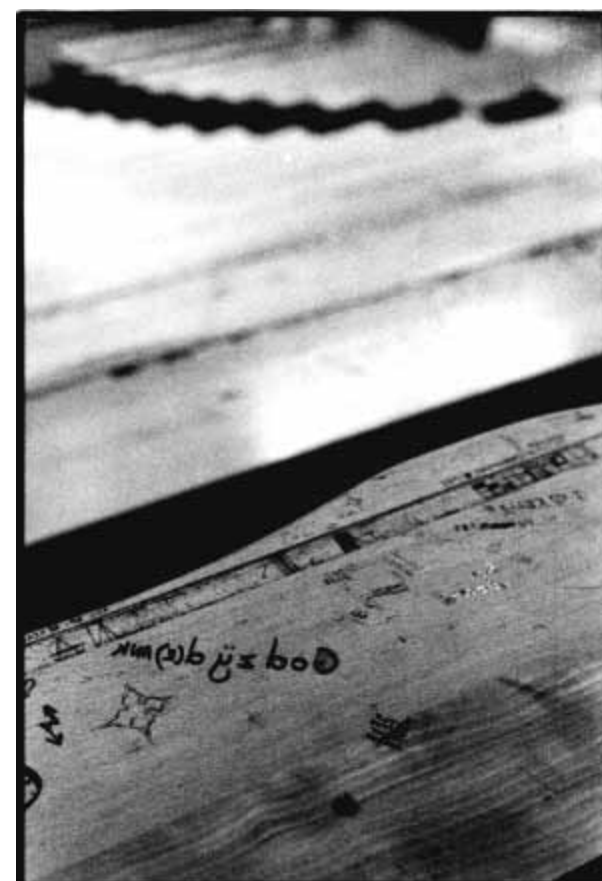
Psychologie

• 13/03 Belpsy-Day, in Luik. • 14/03 Proffentap, in Pavlov. • 19/03 Optreden: Netel en Boffou, in Pavlov.

De heiland in Benidorm

De KU Leuven bestaat 575 jaar. Een oude wijze dame met helaas een paar ouderdomskwaaltjes. Neem nu de huidige toestand van de aula's. Sommigen kunnen met een zalfje en een poedertje opgekalefaterd worden, anderen – zoals de auditoria Parkstraat (AP's) – zijn alleen het amputeren waard. Reden genoeg voor Veto om de algehele toestand van enkele beruchte aula's na te gaan.

deze zalen best wel te pruimen. Om colleges te volgen daarentegen. We weten het wel: vind maar eens plaats om hordes studenten te herbergen als de PDS al bezet is. Een student om negen uur 's morgens in een duffe zaal plaatsen en die een stuk hout in zijn pollen draaien heeft echter hetzelfde effect als Andrea Bocelli laten vogelpikken. Het monteren en demonteren van de plankjes levert wel hilarische toestanden op. Aan de linkshandigen heeft men natuurlijk weer evenveel gedacht als een holbewoner aan lucifers. De bedoelingen zullen wel goed genoeg zijn, maar in de Supercity volstaat dat absoluut niet.

eigenschap: overdag zorgen de grote ramen over de hele lengte van de aula langs beide kanten voor meer dan genoeg daglicht. 's Avonds, wanneer de uil van Minerva uitvliegt, worden de geesten echter verlicht door subtiel (ahem) zoemende TL-lampen. In schril contrast vinden we in het HIW boven aula B ook seminarielokaal S, de kamer van Dante's eeuwige duisternis. Oorspronkelijk waren beide lokalen B en S één, pas later bracht men ertussen een plafond aan. De sporen hiervan zijn nog duidelijk merkbaar: het levensgrote kruisbeeld dat vroeger uit de hoogte neerkeek op de filosofen in spe, is

De criteria voor een goede, kwasi-perfekte aula zijn vlug opgesteld: goede verlichting en verluchting — de menselijke long kent soms de behoefte aan frisse lucht. Het zitvlak mag uiteraard ook verwend worden met een deftig bankje; voor mindervalide studenten wensen we een (vlotte) toegankelijkheid. Als instinker, zo zijn we hier op Veto, creëerden we de 'twee-meter-en-vijf-test' (hierna 2,05-test, nvdr). Heel simpel: men neme een medemens die 205 centimeters lang is, men plaatse die op een bankje in een aula en men observeer of diezelfde medemens ietwat comfortabel zit.

STRAATHOND

De eerste halte in onze lange lijdensweg van epische proporties is Aula Pieter De Somer, een van de meest recente aula's. Behalve de gigantische capaciteit — 842 plaatsen — is deze aula gezegend (hehe) met een pak *extra's*. Door de bekleding lijken de bankjes eerder zetels. De innerlijke mens wordt verwend met drankautomaten en toiletten. Let wel, niet van die vieze kleine hokjes waar je zelfs een straathond niet op los laat, maar de BMW's onder de plees. Spijtig genoeg kent de PDS geen perfect parkoer: bij de 2,05-test gaan de klaptafels grandioos uit de bocht, of liever: uit de hengers. Een beginnende poging tot neerklappen kan zelfs niet aangevat worden.

Op weg naar rechtsfakulteit dan maar, waar bewezen wordt dat zelfs een Oude Valk haar pluimen niet verliest. De 2,05-test vormt geen enkel probleem. Met de akoestiek kunnen we nog een lang leven slijten, zeker als je bedenkt dat de *plancher* zich perfect leent tot een meesterlijk voetkonsert. Voor de *basis* krijgt de Oude Valk een pluim, maar zoals meestal zit het hem in de details. Gestoofd konijn met pruimen mag dan wel lekker zijn, een gestoofde student, geflambeerd met ex cathedra-onderwijs is het niet. Jaja, er is verduistering ofte zonnenwering, maar de ervaring heeft nu eenmaal geleerd dat deze aula's een vrij hoog saunagehalte krijgen tijdens zomerse dagen. Bovendien moet je al hek-sentoeren uithalen om je cursusblok op tafel te leggen. De keuze is tweërlei: ofwel irriteer je mateloos de medestudent die voor je zit door konstant met je papieren in zijn of haar rug te porren, ofwel tolereer je een bos vettig haar op je papieren. Aan u de keuze.

HOREKAGEZWEL

Om even het saunagevoel af te schudden, dalen we af in de duistere oorden van de Supercity. Om een filmpje te zien zijn

We troosten ons dan maar met het idee dat alles erger kan. De Grote Aula 00.10 in het Maria Theresiacollege lijkt wel *Scream 3* voor de overijverige student. Wie eens een *goede scheet wil lachen* moet zeker op prospectie naar deze muffige aula. Over de 2,05-test durven we bijna niet beginnen. Het kostte ons een half uur om de testpersoon te bevrijden. Ziekenhuiskosten uiteraard op rekening van de universiteit. Maar ook de gemiddelde mens met bierpens of horekagezwel zit niet echt comfortabel. Dat de bankjes meer piepen dan je opa met chronische bronchitis wordt wel deels goed gemaakt door de bekleding. Pluspunt — eerlijk is eerlijk —: dit mini-parlementje heeft een statig aandoend karakter.

MINERVA

Meer wijsheid op het vlak van aula's zou je verwachten in het Hoger Instituut voor Wijsbegeerte (HIW). Edoch, neem nu aula B, die roem verworven heeft als de aula waar het meer tocht dan in de broek van Jean-Luc Dehaene. Het is de grootste collegezaal van het Instituut: een houten auditorium met uitklapbare stoeltjes die even goed zitten als de beha van Madonna. De verlichting heeft ook een eigenaardige

gewoon blijven hangen in lokaal S zodat je bij het betreden van het seminarielokaal oog in oog komt te staan met de Heiland.

BENIDORM

Als extra wordt de filosofiestudent getraceerd op een centrale inkomhal met koffie-drinkautomaat. De koffie-automaat zorgt evenwel voor files die de A2 op een roetsjbaan laten lijken en doet kwa uiterlijk denken aan een space-shuttle die, wanneer je er geld inwerpt, vreemde geluiden maakt en elk ogenblik kan gaan opstijgen. Een volledig interactief fenomeen: minutenlang entertainment voor enkele luttele munten. Achteraf krijg je zelfs nog een bekertje koffie. Dit gebeurt allemaal terwijl je tanden uit je bek vallen bij de niet-roken bordjes die steevast vergezeld zijn van een goedgevulde asbak. De paradox van Zeno? Tenslotte bestaat de toegankelijkheid voor gehandicapten in dit gebouw bij gratie van enkele stoere gasten die rolstoelgebruikers de voorkeur inhijnsen. Geen nood, vorig jaar werd een renovatieplan opgesteld waarbij onder andere de toegankelijkheid absolute prioriteit krijgt. Toch verlichte geesten, die filosofen.

Alles kan beter, zo moet men in het Monseigneur Sencie Instituut gedacht heb-

ben. Met een beetje goede wil — lees: als je niet in de krottige, beschimmelde grot van Circe ofte de kelderverdieping afdaalt — valt het MSI best wel mee. Aula 03.18 heeft veel natuurlijk licht (niet iedere student vergriipt zich aan het nachtleven ter kom-

pensatie van zijn lichtschuwheid), voldoende ruimte voor onze 2,05-test en complete toegankelijkheid voor rolstoelgebruikers. Dat het plafond te laag is, het saunagehalte soms *Benidormse* pieken kent en het tapijt aan meer bestjes logies verschaft dan de baard van Herman Decroo, nemen we er maar bij.

De aula-odyssea voert ons vervolgens langs Kampus Arenberg. Aan de hand van een representatieve steekproef onderzochten we blok L. 't Is godgeklaagd: in Heverlee hebben ze wél goede aula's. Traditioneel is de lucht een beetje verschaald, maar ondertussen zijn we al van mening dat dit een criterium is om een lokaal *aula* te mogen noemen. Een rolstoel kan — via een klein omwegje weliswaar — deze aula binnenrijden en ook onze groot uitgevallen mens ondervindt geen probleem. Het is en blijft een lelijke kampus, maar verdorie, het zijn goei aula's.

HELLETOCHT

Wie dacht dat met kampus Arenberg de helletocht beëindigd was, vergist zich danig. De geneeskundestudent begeeft zich regelmatig naar de Minderbroedersstraat 17 (Aula AG). Een houten prefab auditorium met slecht zittende houten bankjes en dito tafelblad. Al menig student heeft hier letterlijk zijn broek versleten, want lange benen passen hier niet. Een les uitzitten betekent dus anderhalf uur schuifelen en wiebelen. In de winter is het soms afschuwelijk warm, maar de verwarming kan niet afgezet worden omdat de mensen van het sekretariaat van de fakulteit dan bevriezen. Een klassieke half ovale hoge 'piste' met warme donkerhouten bankjes dient als goede uitkijkpost zowel op docent als medestudent. De nummertjes die op de rugleuningen geschilderd staan, leidden op die manier al eens tot een verschillende college-uren durende megamessageparty. Nummer 46, was u ne keer!

De Aulakommissie

Foto's: Ellen Claes